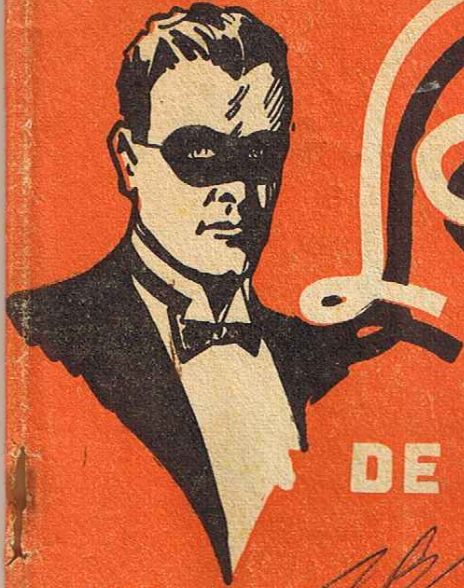

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Nr 2127

De Zwarte Kaper

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Zwarte Kaper

HOOFDSTUK I

ONRUST IN SCHEEPVAARTKRINGEN

Men was sedert een etmaal in scheepvaartkringen te Hull tamelijk ongerust.

De driemastbark « Providence » die de vorige dag om zeven uur in de avond in de Engelse havenplaats verwacht werd, op de thulsreis van Bergen, met een kostbare lading rubber en rundsleder aan boord, was nog steeds niet aangekomen.

Men wist dat de « Providence », een van de weinige windjammers, die nog

de zeven zeeën bevoer, een zeer snelle zeiler was, die, met de wind mee, niet veel achterbleef bij een stoomschip van dezelfde grootte, en nog nimmer was het voorgekomen, dat het schip langer dan een uur over tijd was, tenzij het te kampen had gehad met volkomen windstilte en gebruik had moeten maken van de hulpmotor, een uiterste, waartoe kapitein Bull, een echte zeerob van de oude stempel, een man van over de zeventig

jaar, en die een ingekankerde hekel had aan stoommachines, niet dan noodgedwongen overging.

Het schip mat nog geen duizend ton en viel dus niet in de termen van de wet betreffende het voeren van draadloze telegrafie; wanneer er dus inderdaad iets met het vaartuig gebeurd was, had men dit onmogelijk kunnen melden.

Gewoonlijk deed de «Providence» niet meer dan drie dagen over de reis, tenminste wanneer de wind mee was, en nooit meer dan zes, of het moest op zee al duchtig spoken.

De bark had twee en twintig koppen aan boord, alles ingegrepen, van de kapitein tot de scheepsjongen toe.

Het was een stevig schip, in 1898 gebouwd, en kapitein Bull placht te zweren, dat het langer zou meegaan, dan die «vodden van stoomschepen, die als een kaartenhuis in elkaar zitten, zoals ze tegenwoordig in elkaar geprutst worden.

Sedert enige uren stond de telefoon als het ware niet stil op het grote kantoor van de heren Chestnut and Bogard en er was zelfs een klerk gedetacheerd, alleen om te antwoorden op de vragen om inlichtingen van de ongeruste familieleden der opvarenden.

Toen er om acht uur in de avond van de tweede dag nog steeds geen bericht van de «Providence» was binnengekomen en een van de oudste boten van de havenpolitie, die een kruistocht op zee had ondernomen, onverrichterzake was teruggekeerd, begonnen zich groepjes mensen te verzamelen voor het kantoor van de rederij, dat in een straat, niet ver van de haven was gelegen. Het waren de nabestaanden van de opvarenden van de «Providence». Een grote onrust had zich van deze arme mensen meester gemaakt. Men zag daar vrouwen met twee, drie kinderen aan de hand, oude mannen, op hun stok geleund, en grijze vrouwtjes, bleek en bevend, die kwamen vernemen of men nog altijd niets van het schip wist.

Neen, men wist nog niets!

En men moest nu wel langzamerhand het ergste gaan vrezen!

Langzamerhand werd de menigte groter, zoals gewoonlijk in dergelijke dingen, aangevuld met lieden, die vroeger zelfs nooit van de «Providence» gehoord hadden, en alleen bleven staan omdat anderen er stonden.

Men had een paar familieleden van het mindere volk aan boord van het schip tot de ruime wachtkamer van het kantoor toegelaten, omdat dezen als het ware als de woordvoerders der ongeruste familieleden werden beschouwd.

En om negen uur in de avond konden men niets anders doen dan hen mededelen, dat er van de «Providence» nog altijd taal noch teken was ontvangen, zes en twintig uren nadat ze binnen had moeten zijn.

De heren Chestnut and Bogard, zelf mannen van bijna zeventig jaren, waren zeker niet het minste ongerust, en tot hun eer moet gezegd worden, dat hun vóór alles het lot van de bemanning ter harte ging. Er waren aan boord van het schip achttien brave huisvaders, twee ongehuwden en twee jongens, kinderen nog bijna.

De oude Chestnut zat geheel alleen in zijn kantoor, met het hoofd tussen de handen en slaakte nu en dan een kreunende zucht. Het was hem volkomen onverklaarbaar, dat er nog steeds niets van de «Providence» bekend was. Kon dat oude schip dan werkelijk zijn vergaan? met man en muis, terwijl van een storm niets bekend was?

Het was omstreeks half tien, toen de jongste bediende van de redersfirma de kapitein van een stoomtrawler binnenliet, Johnson geheten, die de wens had te kennen gegeven een van de beide heren aanstonds te spreken.

Hij was met zijn schip acht dagen achtereen op zee geweest en zoeven met een goede vangst teruggekeerd.

Toen hem het bezoek werd aangekondigd, sprong Chestnut aanstonds van zijn stoel voor zijn lessenaar op en trad Johnson, die hij wel goed kende, met uitgestrekte handen en een uitdrukking van grote ongerustheid op het gelaat, tegemoet.

— Wel, Johnson? vroeg hij ademloos. Brengt gij... goed nieuws?

— Ik weet niet of het nieuws goed is, mijnheer Chestnut, antwoordde Johnson op meewarige toon. Ik wil u alleen maar komen zeggen, dat ik de « Providence » nog eergister gezien heb.

— Gij hebt de « Providence » gezien? zei Chestnut op levendige toon. Waar?

— Op geen zestig mijlen van de Engelse kust, mijnheer.

— Maar dan had het schip binnen acht uren in de haven moeten zijn! riep Chestnut, terwijl hij zenuwachtig de handen wrong. De wind was gunstig en de lading was niet zo zwaar, dat zij de vaart van het schip aanzienlijk zou vertraagd hebben. Hebt gij gezien, of het mogelijk averij had?

— Het schip was van zessen klaar, mijnheer!

— Hoe liep het?

— Alle zeilen volgebrast, bij de wind, en kapitein Bull had zelfs een gaffelzeil bijgezet, want de wind was een paar streken achterlijk en hij wilde er zeker van profiteren om gauw thuis te zijn.

— Hebt gij het schip duidelijk herkend?

— Of ik het heb herkend? Ik heb de naam op de voorplecht kunnen lezen met het blote oog! Wij voeren er langs op een afstand van nog geen twee kabel-lengten. Wij hadden de vangst aan boord en zouden juist een andere vis-plaats gaan zoeken.

— Dat gaat mijn verstand te boven. Wat kan er dan toch gebeurd zijn met het schip, op slechts zestig mijlen van de kust?

Een tijdlang bleef het stil in het vertrek en toen zei Chestnut, terwijl hij Johnson de hand toestak:

— Ik dank je, mijn waarde Johnson, voor de moeite, die je je gegeven hebt. Ik vrees... ik vrees dat jij de laatste bent geweest, die mijn arm schip gezien hebt.

Hij had dit laatste met trillende lippen en vochtige ogen gezegd en blijkbaar had hij de grootste moeite zich te beheersen.

Stil ging de gezagvoerder van de stoomtrawler heen, hij begreep maar al te goed, wat er moest omgaan in het hart van de reder en hoe het er zou uit-

zien in de gemoederen van de ongelukkige naastbestaanden der opvarenden van de « Providence ».

De volgende ochtend moest men alle hoop laten varen dat men ooit het schip zou terugzien, want om zeven uur in de ochtend dreven de eerste wrakstukken aan, die zonder enige aarzeling onmiddellijk door beampten van de rederij herkend werden.

En toch was het zonderling, dat men het denkbeeld van een aanvaring met een mijn, die, alle waarschijnlijkheid ten spijt, nog uit de oorlog kon zijn overgebleven, moest laten varen, de admiraliteit had zeer nadrukkelijk doen verklaren, dat de aanwezigheid van oude mijnen, zo dicht bij de Engelse kust, volkomen uitgesloten was.

En nog diezelfde dag, omstreeks elf uur in de ochtend, zou een zonderling feit dit komen bevestigen.

Ongeveer anderhalve zeemijl ten Noorden van Hull spoelde het lijk van een lichtmatroos aan. Hij werd aanstonds geïdentificeerd als Dick Greenland, een oppassende, moedige knaap van ongeveer 22 jaar, een van de beide ongehuwden.

Vóór het lijk aan de familie werd overgegeven, werd het nauwkeurig door de geneesheer van de havenpolitie onderzocht. En deze moest tot zijn verwondering constateren, dat het lichaam van de jonge matroos ter hoogte van de linkerborst een schotwonde vertoonde...

Voor het overige was het lichaam volkomen ongeschonden en vertoonde het zelfs geen schrammetje.

Tevergeefs brak men zich het hoofd over dit ongewone feit.

Het raadselachtige van het geval werd niet opgehelderd, toen twee uur later op bijna dezelfde plek een tweede lijk aanspoelde, dat een diepe wonde in de borst vertoonde, zeer waarschijnlijk toegebracht met een scherp mes.

— Mouterij aan boord!... dat was het eerste, hetwelk de buitenstaanders uitriepen, maar dat waren mensen die kapitein Bull en zijn matrozen niet kenden.

Zij die op de hoogte waren, lachten wat om deze poging, het geval op te lossen. Dat er een muitery was uitgebroken aan boord van de « Providence » was volkomen ondenkbaar. Trouwens, indien dit werkelijk het geval was geweest, waarom zouden de muitelingen dan naderhand zelfmoord gepleegd hebben, door het schip naar de bodem van de zee te sturen?

Men dacht nog over dit alles na en de bladen waren reeds begonnen zich van de zaak meester te maken, toen snel achter elkaar de lijken van verreweg de meeste opvarenden van de « Providence » kwamen aandrijven, doch allen zonder enig uiterlijk teken van geweld.

Dit was alles zeer vreemd en opzienbarend genoeg, en men had er nog lang geen oplossing voor gevonden, toen uit

Bordeaux een bericht kwam, dat niet geschikt was de gemoederen tot rust te brengen...

Hieruit bleek dat het stoomschip « Victrix », een pas in 1940 gebouwd vaartuig van iets meer dan duizend ton, dat reeds een week geleden binnen had moeten komen, spoorloos verdwenen was.

Het schip had een lading zilver aan boord, ter waarde van ongeveer 75 miljoen francs en kwam uit Cadix.

Tien dagen nadat het binnen had moeten lopen, dreven er wrakstukken en lijken van de « Victrix » op de Franse kust aan en van die lijken hadden er drie schotwonden.

Maar het meest onverklaarbare was, dat dit alles geschied was op dezelfde dag of hoogstens op de volgende dag na de ondergang van de « Providence »!

HOOFDSTUK II

HET ZWARTE SCHIP

Het was twee dagen later, omstreeks negen uur in de ochtend, toen een fraai zeiljacht, ongeveer 15 meter lang, helderwit geschilderd en buitengewoon sierlijk van lijnen, de haven van Lowestoft verliet.

Op de voorsteven van het jacht prijkte in koperen letters de naam «Zee-meeuw».

Het jacht voerde een grootzeil, een fok en een bazaar, terwijl het grootzeil nog vergroot kon worden door bijplaatsing van een topgaffelzeil.

Dat was volstrekt niet nodig, want er stond een sterke bries en zodra het jacht de haven had verlaten, doorkliefde het reeds in grote vaart de lichtgroene golven van de Noordzee, koers zettende naar het noorden.

Aan het roer stond een man van krachtige gestalte, met doordringende, grijze ogen, aan de slapen even grijzend haar, de schouders van een atleet en een lichtgebruind gelaat, hetwelk bewees, dat de man veel in de buitenlucht vertoefde en vooral een groot liefhebber was van het water.

Een paar passen van hem vandaan, het oog op het sneeuwwitte oppervlak van het grootzeil gevestigd, dat zonder een enkel rimpeltje bol stond, zat een jongeman op een opgeschoten tros touw. Hij was vrij wat jonger dan de roerganger, en zijn ogen waren helderblauw en keken lachend de wereld in.

De beide heren waren gekleed in een donkerblauw zeilpak, met als enig versiersel een paar doffe vergulden knopen

op de mouw. Een witte zeilpet dekte hun hoofden.

Niet ver van hen vandaan was een man van reusachtige lichaamsbouw doende, met vaardige hand een kabel te splitsen. Hij droeg een wijde, witte broek, witte schoenen met zolen van touw en een blauwe trui, die zijn krachtig gespierde gestalte op haar voordeligst deed uitkomen.

Een achttal matrozen, over het blankgeschuurde dek verdeeld, enige met de handen aan de touwen, waren op dezelfde wijze gekleed.

Het was een verrukkelijke dag en de zon scheen aan een diepblauwe hemel, waarlangs statig blinkende, witte wolken voorbij schoven, voortgedreven door de stevige bries.

De roerganger en zijn metgezel waren niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Dat het jacht het eigendom was van een man, die sedert enige jaren met onverflauwde ijver door Scotland Yard gezocht werd, is minder vreemd, dan het op het eerste gezicht schijnen moge, want het behoorde inderdaad aan Lord William Aberdeen, 'n zeer bekend Londen philanthroop, even rijk als zonderling en Raffles en Lord Aberdeen waren een en dezelfde persoon.

De beide vrienden hadden enige tijd zwijgend in elkanders gezelschap doorgebracht, toen Brand Begon:

— Prachtig zeilweer, Edward!

— Het kon bijna niet mooier, beves-

tigde Raffles glimlachend. Bukken voor de boom, voegde hij er met luide stem aan toe.

De «Zeemeeuw» moest loeven, daar de wind van opzij kwam en zou het volgende ogenblik overstag gaan.

Raffles wierp het roer om, liet het val van de kluiwerboom schieten en met een geweldige zwaai scheerde de boom van het grootzeil op een afstand van nog geen meter over het blanke dek, terwijl de «Zeemeeuw» als een paard gehoorzaamend aan de teugel, sierlijk over staggang en dadelijk zijn weg in een andere richting vervolgde.

Vol bewondering had Brand gezien, dat Raffles zelfs geen vleugje wind verloren liet gaan, dat het grootzeil zelfs niet geklapperd had en reeds weer bol stond.

De beide matrozen, voor de behandeling van het grootzeil aangewezen, waren behendig onder de zware giek doorgedoken en zaten nu te loevert, gereed om aanstonds dezelfde manoeuvre te herhalen.

De reus, die niemand anders was dan James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, scheen nu gereed te zijn met zijn werkje en wendde zich tot Brand met de vraag:

— Gij weet wel, mijnheer Brand, dat ik niet nieuwsgierig ben, maar zou ik ook mogen weten waar de reis heen gaat?

— Dat weet ik zelf al niet te goed, James, antwoordde Brand lachend. Het bevalt je immers wel?

— Uitstekend, mijnheer Brand! Ik vind het wel leuk, de auto eens te veranderen voor het zeiljacht.

— Ik geloof dat wij naar Schotland gaan, tenminste wanneer de wind gunstig blijft en het weer zo fraai als het nu is. Vergis ik mij niet, dan ligt het in het voornemen van Mylord, aanstaande maand deel te nemen aan de zeilwedstrijden in de mond van de Clyde.

Steeds overstag gaande, met de regelmaat en de nauwkeurigheid van een uurwerk voor de «Zeemeeuw» uren achtereen door.

Plotseling stond Brand, die geruime tijd voor zich had zitten staren over de golven, die wel even blauw leken als de hemel, op, greep zijn kijker en bracht die voor het oog.

— Een koopvaarder! Een Noor! riep hij uit, na even een blik door zijn kijker te hebben geworpen op de vlag, die het schip in de top van de grote laadmast voerde.

Raffles had eveneens, het roer met een hand loslatend, een vluchtige blik door zijn kijker te hebben geworpen op de vlag, die het schip in de top van de grote laadmast voerde.

Raffles had eveneens, het roer met een hand loslatend, een vluchtige blik door de kijker geworpen en zei:

— Het schip is waarschijnlijk bestemd voor Londen, het heeft een goede vaart, ofschoon het mij vrij diep geladen schijnt te zijn.

Het vrachtschip voer recht op de «Zeemeeuw» aan, en voor er een half uur verlopen was, kon men zelfs met het blote oog de naam op de voorstevens lezen «Ole Thor».

Aan boord van het schip wuifde de bemanning naar het jacht, waar de matrozen en Brand, de laatste met zijn zeilpet, de groet beantwoordden.

Een kwartier later was er van het schip niet veel meer te zien dan een donkere rookpluim.

Maar juist toen Brand zich met Raffles naar de kajuit wilde begeven, terwijl Henderson het roer zou overnemen, teneinde de lunch te gaan gebruiken, riep de reus uit, terwijl hij met uitgestrekte hand in de verte wees:

— Dat gaat er vlug overheen, Mylord! Het lijkt wel een racejacht!

Raffles wierp een blik in de aangegeven richting, en zei:

— In ieder geval is het een stoomjacht en ik vind de kleur niet erg gelukkig gekozen, het is zwart; het lijkt wel een kolentremmer.

Enige ogenblikken zwegen de drie mannen, om naar het kleine vaartuig te kijken, dat in snelle vaart over de blauwe golven stooft.

— Het schip schijnt eveneens naar Londen koers te zetten, merkte Brand na enige tijd op.

— Ja, het vaart tenminste juist in dezelfde richting als de «Ole Thor», bevestigde Raffles, die opnieuw zijn kijker voor het oog had gebracht.

Maar eensklaps riep hij uit:

— Weet je waar dat vaartuig bijzonder veel op lijkt, Charles?

— Op een torpedojager misschien?

— Je bent er bijna! Op een duikbootjager, en wel een Amerikaanse!

— Maar hoe zou zulk een schip hier komen? vroeg Brand verwonderd.

— O, dat is niet zo opmerkelijk! gaf Raffles ten antwoord. Je zult je toch wel herinneren, dat de Amerikaanse regering, enige jaren geleden, om precies te zijn op 3 September 1940, vijftig van deze jagers in ruil voor het in bruikleen geven van transatlantische bases aan Engeland. Dat waren weliswaar oude, maar nog volstrekt niet verouderde oorlogsschepen, die Engeland in het beginstadium van de oorlog prachtig van pas kwamen. Maar Amerika had had ook nog een aantal torpedojagers van zeer verouderd model, die door de Amerikaanse regering als niet veel meer dan oud roest werden beschouwd. In de overtuiging dat, indien de oorlog lang zou duren, er voldoende nieuwe en modern uitgeruste schepen zouden worden gebouwd, werden ze te koop aangeboden voor de sloop. Ik weet niet of je je dat nog herinnert...

— Wel zeker herinner ik mij dat! riep Brand uit. Er hebben daaromtrent advertenties in alle grote bladen gestaan!

— En dat niet alleen in de Engelse bladen, mijn waarde, maar in alle bladen ter wereld voor zover zij iets te betekenen hadden.

— Dat wil zeggen, dat iedereen, die er het geld voor over had en lust had zich zulk een voormalig oorlogsschip aan te schaffen, aan die wens gevolg kon geven! hernam Brand, terwijl hij op zijn beurt weer zijn kijker voor de ogen bracht.

— Juist! Kun je geen naam op de boeg lezen?

— Neen!

— Welke vlag voert het?

— Ik kan geen vlag zien, Edward!

— Geen vlag? herhaalde Raffles verwonderd. Er zal toch wel een clubvlag van de achtersteven waaien en een Engelse vlag van de masttop?

— Het is mogelijk, maar dan zie ik er niets van! antwoordde Brand, die nog altijd door zijn kijker tuurde. Kun jij het zien, James? zo wendde hij zich tot de reus.

Henderson bezat voortreffelijke ogen, maar ook hij moest bekennen, dat hij geen vlag kon ontwaren op het schip, dat daar zo snel voorbij stooft en waarvan men de omtrekken, zelf met het blote oog, thans goed kon onderscheiden.

Het was dof zwart geschilderd, en lag tamelijk laag op het water. De slanke lijnen zouden het, ware de kleur iets vrolijker geweest, een sierlijk uiterlijk hebben gegeven.

Klaarblijkelijk liep het schip op volle kracht, want de korte pijp braakte een dikke, roetzwarte rookwolk uit, met vonken doormengd.

Op het dek waren vaag een paar leden van de bemanning zichtbaar.

— De heren daar aan boord schijnen haast te hebben, zei Raffles lachend.

— Het lijkt wel, of zij een wedstrijd met de «Ole Thor» hebben aangeboden! riep Henderson.

Reeds was de duikbootjager voorbij gevaren en zijn vormen werden snel kleiner en onduidelijker. Binnen tien minuten was er zelfs met de kijker niets meer van het snelle vaartuig te bespeuren.

Raffles en Brand daalden nu naar de kajuit af, om daar de lunch te gaan gebruiken.

Toen zij weer aan dek kwamen, begon de zon reeds naar de kim te nijken.

Een paar uren later bevond de «Zee-meeuw» zich ter hoogte van Hull.

Daar de wind fel was opgestoken en alles op een opkomende storm wees, besloot Raffles in de grote, veilige haven voor anker te gaan, om daar beter weer af te wachten.

Hij had zelf weer aan het roer plaats genomen en stuurde het fraaie jacht behendig tussen de andere vaartuigen door, die de haven in en uit voeren.

Om half acht in de avond lag het jacht met gereefde zeilen in de grote jachthaven van de Koninklijke Jacht Club.

De matrozen kregen verlof om bij groepjes te gaan passagieren en ook Raffles en Brand begaven zich aan wal.

Zij zouden de nacht in een hotel doorbrengen en morgen verder gaan. Maar daar kwam niets van.

's Nachts stak inderdaad een storm op, niet veel betekend voor een groot 's Nachts stak inderdaad een storm op, er een rank jacht als de «Zeemeeuw» aan te wagen.

Raffles, die volstrekt niets te verzuiemen had, besloot dan ook wijselijk nog die dag te Hull te blijven.

En daar de gehele havenstad nog vol was van de raadselachtige ondergang van de «Providence», zo kon het niet anders, of ook de beide vrienden hadden er spoedig van gehoord.

Maar er zou diezelfde dag not iets gebeuren, hetgeen hem met grote ongerustheid en verbazing vervulde...

Toen zij die avond in de leeszaal van 't grote «Splendid Hotel» gezeten waren en de avondbladen doorlazen, slaakte Brand eensklaps een lichte kreet en keek Raffles met onzekere, ontstelde blik aan.

Deze liet zijn blad zakken en vroeg:

— Wat is er, mijn waarde? Je kijkt tamelijk verschrikt.

— Hoe heette het vrachtschip, dat wij gisteren hebben zien voorbij varen, zo dicht, dat wij de naam op de boeg konden lezen?

— Het was de «Ole Thor», Charles, antwoordde Raffles zonder aarzelen.

— Dat meende ik ook.

— Wel, wat is er met dat schip?

— Het had om twee uur in de namiddag te Londen moeten aankomen en...

— Welnu?

— Gisteravond om acht uur zijn er wrakstukken van het schip op de kust even ten noorden van Harwich komen aandrijven...

— Dat is heel vreemd. Dat is dus het derde schip in een paar dagen! De storm is toch pas vannacht komen opsteken!

— Dat niet alleen, maar die hevige wind zou een goed gebouwd schip als die Noor in het geheel niet hebben gedeerd! riep Brand uit.

Enige ogenblikken bleven de beide mannen zwijgend tegenover elkaar zitten, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

— Hier moet wat achter schuilen, zei Raffles ten slotte. Dat gaat niet natuurlijk in zijn werk! Drie schepen, die kort na elkander vergaan, en waarvan men enige leden der bemanning terug vindt met schotwonden in de borst, ik zeg je Charles, daar zit iets achter, iets vreselijks! Dat zwarte schip...

— Welnu, wat is er met dat schip? vroeg Brand ademloos.

— Het volgde dezelfde richting als de «Ole Thor». Het voer bijzonder snel en wij hebben niets van een vlag of een ander onderscheidingsteken kunnen waarnemen, ook geen naam!

— Wat wil je zeggen, Edward? riep Brand ontzet. Je bedoelt toch niet, dat wij hier te doen hebben met...

— Met een kaperschip, vulde Raffles op sombere toon aan.

— Maar dat is immers ondenkbaar, kreet Brand.

— Waarom?

— Waarom? Om alles! Ten eerste, waarmede zou dat zwarte schip een vrachtboot van de grootte als de «Ole Thor» en de «Providence» kunnen dwingen zich op genade en ongenade over te geven?

— Met behulp van zijn kanon.

— Maar wij hebben geen kanon gezien.

— Dat bewijst niet dat er geen was! Het kan verborgen zijn geweest achter de lage verschansing, of achter een der sloepen, juist zoals wij, Engelsen, dat tijdens de oorlog zelven deden, in de strijd tegen de Duitse duikboten.

— Maar wie zou het durven wagen, in zulke druk bevaren wateren een koopvaardijship aan te houden? zei Brand hoofdschuddend. Dat komt mij ongelooflijk voor.

— Mij in het geheel niet, hernam Raffles bedaard. Een enkel schot is natuurlijk voldoende geweest, de koopvaarder te doen bijdraaien, die zich van geen gevaar bewust was en niet kon zijn! En de bandieten zullen hun tijdstip wel goed hebben uitgekozen, wees daar maar zeker van! Vergeet ook niet, dat zij, ingeval zij door een derde schip werden verrast, gemakkelijk konden vluchten, wanneer zij dat noodzakelijk achtten, ofschoon ik niet inzie, waarom zij zich daaraan iets gelegen zouden laten liggen van het oogenblik, waarop zij

gewapend, en de koopvaardijsschepen dus hulpeloos aan hun genade en ongenade overgeleverd zijn.

Een kwartier later was Raffles onderweg naar de havenmeester, en aan deze beambte deelde hij in alle bijzonderheden mede, onder welke omstandigheden hij met zijn jacht de «Zeemeeuw» een ontmoeting had gehad, eerst met de zo jammerlijk verongelukte «Ole Thor» en later met het geheimzinnige zwarte schip, dat zo verbijsterd snel over de oppervlakte der golven snelde, het koopvaardijsschip achterna...

HOOFDSTUK III

OP HOGE ZEE

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sinds de aankomst van de Zeemeeuw in de haven van Hull.

De bladen van deze havenstad, zowel als de meeste grote bladen van geheel Engeland, hadden aanstonds melding gemaakt van hetgeen Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop, aan de havenmeester te Hull had meegedeeld betreffende de ontmoeting van de «Ole Thor» en van het geheimzinnige, zwartgeschilderde vaartuig dat het scheen te achtervolgen, en waarvan men later nooit meer iets vernomen had.

Reeds de dag, volgende op die, waarop Raffles zijn ontmoeting ter zee had meegedeeld, hadden zich enige vissers aangemeld, die eveneens getuigden, dat zij

op ongeveer 60 zeemijlen uit de Engelse kust, een zwart geschilderd stoomschip van onbekende nationaliteit hadden waargenomen, dat met grote snelheid over de golven stooft en geen enkele vlag voerde, geen wimpel, noch enig ander onderscheidingsteken.

Er kon niet aan getwijfeld worden, het vaartuig, dat deze zeelieden beschreven, was zeker hetzelfde als dat door Lord Aberdeen was waargenomen.

En de bladen bespraken alle het oordeel van de schatrijke philanthroop, die als zijn vaste overtuiging te kennen had gegeven, dat de drie verongelukte schepen het slachtoffer waren geworden van een zeeschuimer.

Men scheen er op het Ministerie van Justitie al dadelijk evenzo over te den-

ken, want het duurde niet lang of er had overleg plaats gehad tussen de Minister van Justitie en die van Marine, en de laatste had toegezegd, dat een vijftal van de snelste torpedojagers zouden worden uitgezonden, om te trachten het geheimzinnige schip, dat zich blijkbaar zeer snel kon verplaatsen, op te sporen.

Toen Raffles dit vernam bevond hij zich nog altijd met Brand en Henderson te Hull.

Hij had de «Zeemeeuw», onder bevel van een vertrouwde, oude zeebonk, die reeds lange jaren in zijn dienst was, naar Dunbar gezonden, een haven in het zuiden van Schotland, waar het jacht zou blijven tot Raffles en zijn beide metgezellen zich weer aan boord zouden begeven, teneinde aan de grote zeeuwedstrijden deel te nemen.

Dit wilde echter niet zeggen, dat Raffles zijn plannen al had opgegeven om wat op de Engelse kust te kruisen.

Hij had een veel kleiner jacht, de «Neptunus» door enige matrozen uit Londen naar Hull laten overbrengen, en hij was voornemens met dit ranke jacht een weinig op de Noordzee te kruisen.

Het was een vrij gewaagde onderneming, met zulk een klein jacht zee te kiezen, maar alle drie de mannen waren goed bevaren en bovendien was het weer opnieuw zeer schoon, terwijl de barometer op bestendig stond.

Raffles was trouwens niet voornemens zich al te ver uit de kust te wagen, zodat hij, in geval er een storm mocht opsteken, in enkele uren weer een haven zou kunnen opzoeken.

En zo geschiedde het, dat de «Neptunus» in de vroege ochtend van een heerlijke dag het anker lichtte en de haven uitvoer.

— Het was een sierlijk scheepje, dat slechts een grootzeil en een fok voerde en door drie mannen, tenminste als zij verstand van de zaak hadden, gemakkelijk bestuurd kon worden.

Men was onder weg enige schepen tegengekomen, maar nu naderde men een gebied van de Noordzee, hetwelk juist gelegen is tussen de zeevaartroutes van Denemarken en Noorwegen op Blyth en

van Duitse en Nederlandse havens op Lowestoft en Yarmouth.

Men zag hier niets anders dan enige visserspinken, stoomtrawlers en andere vissersvaartuigen, maar spoedig raakten ook deze uit het gezicht en het kleine jacht bevond zich al spoedig alleen op de uitgestrekte watervlakte.

De lunch werd op het dek gebruikt en was zeer eenvoudig, want al was het jacht klein, zo waren toch zes krachtige handen wel nodig om het te besturen.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag en de Neptunus bevond zich op ongeveer 50 zeemijlen uit de kust, toen Brand plotseling met een glas whisky soda in de hand, stijf als een stenen beeld bleef zitten en met grote ogen naar de horizon staarde.

Raffles, die de helmstok hield, volgde enigszins verwonderd de richting van zijn blik en dadelijk fronsten zich zijn wenkbrauwen, terwijl zijn gelaat verstrakte.

Daar, aan de kim, naderde met buitengewone snelheid een schip... Het lag op het water, het was zwart geschilderd en uit de korte schoorsteenpijp builde een roetzwarte, dikke rookwolk...

Een ogenblik bleef het zeer stil aan boord van het kleine schip. Ook Henderson had het geheimzinnige vaartuig met zijn sombere kleur gezien.

— Het zwarte schip!

— Het roversschip, Charles! zei Raffles met gesmoorde stem.

— Zij houden recht op ons aan, Mylord, voegde Henderson er aan toe.

Ja, daaraan kon niet getwijfeld worden, de duikbootjager stoomde recht op het jacht aan.

Het zwarte schip bevond zich aan lei van het jacht, bijna op dezelfde hoogte als de Neptunus, van de kust uit gerekend.

Zonder een woord te spreken, wierp Raffles aanstonds het roer om, liet het jacht scherp bij de wind oploeven en zette weer koers naar de kust, die in dit geval alleen redding kon brengen.

Want wat zouden de drie mannen kunnen uitrichten met hun browning en hun ganzenroer, wanneer 't schip daar-

ginds inderdaad een zeeschuimer was en het werkelijk op het jacht voorzien had?

Zij zouden immers zo goed als weerloos staan!

Maar men had aan boord van het zwarte schip deze manoeuvre dadelijk gezien. Onmiddellijk veranderde ook de duikbootjager van koers en het was duidelijk, dat hij trachtte het jacht de pas af te snijden.

En dit moest vroeg of laat wel gelukken, want Raffles was nu, daar hij de wind pal tegen had, wel genoodzaakt om te laveren.

Geen volle tien minuten later was het maar al te duidelijk, dat er aan ontkomen niet te denken viel.

Het zwarte schip was zo dicht genaderd, dat men met het blote oog zijn vormen reeds kon onderscheiden.

Over het lage dek liepen enige mannen op en neer en plotseling klapte een stuk van de commandobrug om en het snelvuurkanon werd zichtbaar.

Zwijgend zagen de drie opvarenden hoe het stuk op de «Neptunus» werd gericht.

Twijfelen was niet langer mogelijk: het schip, dat hen zo snel had ingehaald en nu zijn vaart vertraagd had, was een roversschip.

De loop van het snelvuurkanon, waarop het zonlicht speelde, rees en daalde... en bleef onbeweeglijk...

Een losbarsting daverde over de golven en een granaat sloeg op nog geen kwart kabellengte afstand voor de Neptunus in zee.

Een machtige fontein water spoot huizenhoog uit de golven op en het had weinig gescheeld of het ranke jacht was door de hevige beroering van het water gekapsijds.

Het schot was blijkbaar bedoeld als een waarschuwing en als zodanig werd het dan ook door Raffles opgevat.

Hij gaf Brand een wenk en deze streek met bleek gelaat en op elkaar geklemde tanden het zeil, dat klapperend omlaag kwam.

Nog terwijl dit geschiedde, werd er van het piratenschip een sloep uitgezet

met zes matrozen bemand, terwijl het kanon dreigend op het zeiljacht bleef gericht.

Zwijgend en met over elkaar gekruiste armen bleven de opvarenden de komst van de zeeschuurmers afwachten, die met revolvers en geweren gewapend schenen te zijn.

— Maar zullen wij ons dan in het geheel niet verdedigen, Edward? bromde Brand tussen de tanden. Wij hebben toch zes schoten op onze revolvers.

— Dat zou immers gelijk staan met zelfmoord, Charles? Bij het eerste schot dat wij losten, zou immers dat kanon daar opnieuw gaan spreken, maar dan op een andere wijze, waarop geen antwoord meer mogelijk zal zijn! Trouwens, ik weet niet wat mij zegt, dat ons leven geen onmiddellijk gevaar loopt!

— Waarom denk je dat?

— Wel, wat zouden die schurken er eigenlijk aan hebben, ons naar de andere wereld te zenden? Zij begrijpen immers wel, dat iemand, die met zulk een klein jacht in zee steekt, geen vermogen bij zich heeft.

— Maar als dat zo is, waarom hebben zij ons dan niet met rust gelaten? riep Brand uit, de blik op de sloep gericht, die snel het stuurloos rondrijvende jacht naderde, voortgeroeid door acht krachtige armen.

— Wel, zij weten misschien wie ik ben! antwoordde Raffles laconiek.

— Dat zouden zij weten? herhaalde Brand verwonderd. Hoe zou dat mogelijk zijn?

— O, de vooruitgang van de techniek is groot, mijn waarde, antwoordde Raffles half spottend. Je hebt waarschijnlijk ook wel eens gehoord van draadloze telegrafie, nietwaar? Wel, ons vertrek uit Hull kon wel eens door medeplichtigen van die schavuiten aan dat schip zijn medegedeeld. Ik kan mij anders waarlijk niet verklaren, waarom zij een granaat aan ons besteed zouden hebben. Wij zullen het overigens wel spoedig weten, want daar zijn de schurken al.

Inderdaad, nog een paar slagen van de riemen en de sloep lag langs zij van het kleine jacht.

De man, die onbeweeglijk op de voorplecht van de sloep had gestaan, blijkbaar een soort bootsman, sprong, met de revolver in de vuist op het lage dek van het jacht over, trad op Raffles toe en vroeg kortaf en met een accent, dat duidelijk zijn Italiaanse afkomst verried:

— Gij zijt Lord William Aberdeen?

— Ik heb geen reden om het te ontkennen, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf. Mag ik vragen wat ons het genoegen van uw bezoek verschaft, een genoegen, dat waarschijnlijk nog groter zou zijn, als ik er om verzocht had?

— Ik kan u daarop niet antwoorden, dat is de zaak van de chef! antwoordde de man schouderophalend.

— Waar is uw chef? vroeg Raffles met een blik op de gemene tronies van de roeiers in de sloep, die hem grijnslachend aankeken.

— Hij is aan boord van ons schip, gij zult ons moeten volgen.

— Dat zullen wij dan toch eens zien, liet een zware stem zich horen.

Het was Henderson, die zijn drift onmogelijk had kunnen bedwingen en met een enkele sprong voor de bandiet stond.

Hij tilde hem op, met evenveel gemak alsof hij een kind ware geweest en wierp hem met een enkele zwaai in zee. Een gebrul van woede ging onder de matrozen in de sloep op. Een hunner trok zijn revolver, mikte en vuurde.

Met een smartelijke kreet drukte Henderson beide handen op de borst, zocht wankelend steun aan de mast... en viel toen ruggelings in zee.

Brand slaakte een kreet van smart en woede en wilde op zijn beurt zijn revolver trekken.

Maar Raffles, die zeer bleek was geworden, legde hem met een krachtig gebaar de hand op zijn arm en zei op gebiedende toon:

— Laat dat, Charles, het brengt ons niets verder! Maar ik zweer, dat de schurken hiervoor zullen boeten!

— Maar laat ons tenminste trachten hem nog te redden! riep Brand op wanhopige toon, terwijl hij zich op de knieën op het dek wierp en in de vallende duisternis in de golven tuurde, in

de flauwe hoop, dat hij de zwaar gewonde, misschien wel dadelijk gedode Henderson, zou kunnen ontwaren.

Maar de schutter had blijkbaar zijn werk al te goed verricht, er was niets meer te bespeuren van de ongelukkige chauffeur, die met zijn leven zijn verknochtheid aan zijn meester had betaald.

Terwijl dit geschiedde, was de bandiet, die Henderson in zee had geworpen, reeds weer aan boord geklauterd.

Hij was zijn revolver kwijt, die wel op de bodem van de Noordzee zou liggen, maar zijn gelaat vertoonde een uitdrukking van wraakzucht en woede, toen hij zich weer voor Raffles plaatste en tussen zijn tanden siste:

— Gij moogt van geluk spreken, dat ik strenge orders heb gekregen, uw leven te sparen! Want gij moet weten, dat Pietro Carmi niet de spot met zich laat drijven.

Raffles antwoordde niet, maar haalde slechts minachtend de schouders op. Zijn gelaat was marmarbleek en zijn trekken schenen uit steen gehouwen. Alleen zijn ogen schitterden op een wijze, die weinig goeds voorspelde.

De duisternis was nu bijna volkomen.

Op slechts een paar vademmen afstand lag de zeeschulmer, met alle lichten gedoofd, behalve een rode lantaarn op de voorplecht.

— Stap in! beval Carmi nors, zich tot Raffles en Brand wendende.

De jongeman raadpleegde Raffles met de blik, maar toen Raffles hem kort toeknikte, stapte hij in de sloep, door Raffles gevolgd.

De Italiaan was het laatst op het jacht achtergebleven.

Hij ging de cock-pit binnen en overtuigde zich, dat zich daar geen geldwaarde bevond, hetgeen ook wel zeer vreemd zou zijn geweest, daar er nauwelijks ruimte genoeg was voor een volwassen man om er zich rond te draaien. Daarna scheen hij iets neer te leggen bij de grote mast.

— Een bom! zei Raffles lakoniek, en op gedempte toon, terwijl hij zich tot Brand wendde.

De jongeman antwoordde niet, maar beet zich op de lippen, terwijl de nagels van zijn vingers in zijn vlees drongen, zo krampachtig had hij de vuisten gebald.

Carmi begaf zich op zijn beurt in de sloep, een kort bevel weerklonk, de riemen plasten in het water en de sloep naderde het zwarte schip, waarvan de omtrekken slechts vaag zichtbaar waren.

Toen de sloep tot op weinige meters afstand van het kaperschip was genaderd, klonk er een doffe losbranding over het water en een rossige gloed verlichtte voor een ogenblik de zee over verre afstand.

Met een doffe slag was het kleine zeiljacht uit elkaar gesprongen en binnen enkele ogenblikken verdween het ranke scheepje onder de oppervlakte der golven.

Een hatelijk lachje plooidde de lippen van de Italiaan, toen hij nog eens omkeek naar de plek, waar zoeven het jacht nog zichtbaar was geweest.

De sloep legde aan, onder aan de kleine valreep, de riemen werden gestreken, een tros werd uitgeworpen en de beide gevangenen moesten het eerst de valreep beklimmen.

Zij werden onmiddellijk door sterke

vuisten aangegrepen en in een klein vertrek opgesloten, dat waarschijnlijk vroeger tot volkslogies had gediend en dat met een stalen deur gesloten werd.

De matrozen klommen op hun beurt aan boord van het kaperschip en hesen daarna de boot weer tussen de davits.

Zij begaven zich vervolgens naar de voorplecht van de duikbootjager, waarvan de schroeven aanstonds waren begonnen te wentelen, zodra de sloep aan boord was gehesen.

Daar deed dadelijk de fles de ronde; de tonen van een harmonica weerklonken... het gehele dek was in diepe duisternis gehuld...

En zo kwam het misschien, dat geen der opvarenden bemerkte hoe zich een zwarte gedaante, nog vóór het schip weer in beweging kwam, aan een afhangende ijzeren ketting tegen de achtersteven van het kaperschip opwerkte, over de verschansing klom, voorzichtig als een slang voortschuivende tot hij een trap bereikte, die naar het inwendige van het schip voerde, de trap afsloep en zich daarop verborg in het donkerste gedeelte van het ruim...

Het was een man van reusachtige lichaamsbouw, wiens kleren dropen van het water... het was James Henderson, zo gezond als een vis!

HOOFDSTUK IV

EEN LOSPRIJS VOOR HET LEVEN

Het vertrek waar Raffles en Brand waren opgesloten, was volmaakt duister.

In het midden, met de poten, die van ijzer waren verankerd in de vloer, stond een smalle, tamelijk lange tafel.

Tegen ieder van de beide zijwanden was een bank geplaatst, ook al niet te breed, want men moest aan boord van deze schepen met de ruimte woekeren.

En dan hadden de beide vrienden opgemerkt, dat zowel de smalle tafel als de banken en de vloer, bedekt waren met pakken, kisten en zakken, alles zorgvuldig dichtgebonden of toegespijkerd; waarschijnlijk was dit een deel van de kostbare lading, welke de schurken hadden buitgemaakt.

Alvorens de beide vrienden in dit cachot geworpen werden, had men hen alles afgenomen, wat zij bij zich hadden, hun portefeuille, hun beurs, hun horloges, hun kleine brownings, maar ook hun zaklantaarn, hun dasspelden en zelfs hun ringen.

Raffles stak nu zijn hand omhoog en hij bemerkte, dat hij met de toppen van zijn vingers juist de zoldering kon bereiken.

Voor zulk een betrekkelijk klein schip wat dit vertrek dus tamelijk hoog te noemen. De zoldering voelde koud aan en bestond waarschijnlijk uit stalen platen.

Boven hun hoofden hoorden de beide mannen de geregelde stappen van een schildwacht en voor de deur schenen er ook minstens twee te zijn, want soms drong een schor gelach tot de beide vrienden door.

Geruime tijd bleven zij zo zwijgend naast elkaar staan tot Raffles begon:

— Het zou een weinig overdreven zijn Charles, te zeggen, dat de toestand rooskleurig is, maar het had nog erger kunnen zijn.

— Ik had al zo lief zelf het leven gelaten, als te moeten toezien, dat onze brave Henderson werd neergeschoten! zei Brand.

— Als ik hier levend afkom, Charles, dan zal ik het die ellendelingen dubbel en dwars betaald zetten. Dat zweer ik je!

— Waarom zouden zij ons niet dadelijk hebben afgemaakt? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Vraag je dat nog? Natuurlijk willen zij geld van ons zien los te krijgen!

Een ogenblik zwegen de mannen.

Toen hernam Raffles, die met de hand in het rond getast had:

— Ik geloof dat hier een gedeelte van de buit is opgestapeld, die de schurken bijeen gestolen hebben, ten koste van het leven van enige tientallen onschuldige kerels! O, als ik hier levend uitkom, al moest het mij een fortuin kos-

ten, ik zal de gemeenschap wreken op die laaghartige ellendelingen!

Weer bleef het even stil en toen ving het oor van Brand het geluid van rammelend metaal op.

— Wat doe je? vroeg hij fluisterend.

— Ik heb hier een kleine kist, die waarschijnlijk bijna tot de rand met goud of zilver gevuld is! Ik meen mij nu ook te herinneren, dat de «Ole Thor» een kleine voorraad goud aan staven aan boord had, maar in ieder geval tot een bedrag van een paar millioen pond sterling!

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of in de gang voor hun cel klonken eerst schreden en daarna gedempte stemmen.

Hun bewakers schenen in gesprek te zijn met andere zeerovers, die zoeven de trap waren afgedaald.

Toen werd een sleutel in het slot gestoken, de deur draaide op haar stalen hengsels en een lichtstraal drong het cachot binnen.

Een ogenblik waren de beide mannen door deze plotselinge glans verblind en toen zij aan het licht gewend waren, zagen zij drie mannen tegenover zich, allen zwaar gewapend en met de revolver in de vuist, terwijl achter hen de gemene tronies van een aantal andere zeerovers verschenen, die grijnslachend naar de gevangenen keken.

Een van de drie mannen, die zoeven waren binnengetreden, was Pietro Carmi, de man die door Henderson in zee was geworpen.

Hij wendde zich tot Raffles en sprak kortaf:

— Wees zo goed, mij te volgen, Mylord!

— Mag ik weten waarheen gij mij zult brengen? vroeg Raffles.

— Dat zult ge wel zien! antwoordde Carmi nors.

Daarop wendde hij zich tot Brand en vervolgde:

— Gij zijt de secretaris van Zijn Lordschap?

— Die ben ik!

— Nu, uw leven zal uw meester ook wel wat waard zijn! meende Carmi met een lelijke grijns en een valse schitte-

ring in zijn koolzwarte ogen. Gij blijft hier op de terugkomst van Mylord wachten, tenminste als hij nog ooit terugkomt!

Hij keerde zich opnieuw tot Raffles met de vraag:

— Apropos, gij hebt zeker wel een chequeboek bij u?

Raffles knikte zwijgend.

— Nu dan zal alles op rolletjes gaan! riep Carmi met 'n hees lachje. Volg ons nu!

Raffles zei op zachte toon enige woorden in een volkomen onbegrijpelijke taal tot Brand, en maakte zich toen gereed, Carmi te volgen.

Twee rovers gingen vooruit, waarvan er een met een lantaarn gewapend was, daarop volgde de gevangene, en de kleine stoet werd besloten door Carmi en nog twee bandieten.

Raffles sloeg nauwkeurig acht op de weg die hij moest afleggen; de tocht duurde niet lang.

De kleine troep liep de smalle gang teneinde, die ongeveer vijf meter lang was, en bereikte de ijzeren trap aan het einde der gang.

Zij gingen de trap echter niet op, maar hielden stil voor een lage, grijs geschilderde deur van plaatijzer.

Carmi klopte aan en opende daarna de deur, waarop hij zijn gevangene voor zich uit naar binnen schoof en dadelijk met twee andere mannen achter hem post vatte, de revolver ter hoogte van Raffles' slaap.

Het klein vertrek, waar de gevangene zich nu bevond, was blijkbaar de kajuit van de kapitein.

Zij was geriefelijk ingericht, voor zover dit mogelijk was aan boord van een vaartuig, dat als oorlogsschip gebouwd was.

De wanden waren met mahoniehout beschoten en hier en daar hingen kleine schilderijen, Amerikaanse oorlogsbodems voorstellend.

In het midden stond een glimmend geboende, withouten tafel, waaraan een man was gezeten, wiens gelaat door een dichte, zwarte baard voor de helft on-

zichtbaar was, maar die Raffles toch, met een kleine schok van verrassing, aanstonds herkende.

Hij stond tegenover een Spaanse bandiet, die hij enige jaren geleden te Parijs onder geheel andere omstandigheden had leren kennen. Het was geweest tijdens een hevige strijd van de politie met een uiterst gevaarlijke bende, welke strijd geëindigd was met de uitroeiing van de gehele troep. Maar enkelen hadden weten te ontsnappen, en daartoe behoorde blijkbaar ook deze man, Pablo Gonzalez geheten.

Destijds droeg de schurk geen baard of knevel en hij had deze mannelijke sieraden blijkbaar laten groeien, teneinde des te beter aan de nasporingen van de politie te ontkomen, die nog altijd zocht naar de moordenaar, dief en falsaris.

Voor hem, op tafel, stond een half gededigde fles Jamaica rhum, en in 'n glas fonkelde het goudgele vocht, waarvan de Spanjaard blijkbaar een groot liefhebber was.

Toen men de gevangene voor hem bracht, was hij verdiept in de lezing van een scheepsjournaal, maar hij klapte het dadelijk dicht, richtte zich in zijn stoel op, blies een dichte wolk uit de sigaret, die hij tussen de baardige lippen geklemd hield en keek Raffles lange tijd strak aan, met een boosaardige blik in de half dicht geknepen ogen.

Toen begon hij langzaam, en het Engels met een sterk accent sprekend, hoewel zonder enige hapering:

— Ik heb het voorrecht, Lord Aberdeen, de bekende philanthroop voor mij te zien?

— Die ben ik! antwoordde Raffles bedaard,

Een ogenblik had hij gevreesd, dat de bandiet hem ook zou herkennen als John Raffles, maar hij zag spoedig tot zijn vreugde, dat zijn vermommen destijds zo voortreffelijk was geweest, dat hij hiervoor geen vrees behoefde te koesteren.

— Dus dan waart gij het, die de havenmeester van de stad Hull op de hoogte hebt gesteld van uw ontmoeting met mijn schip, en de «Ole Thor».

Raffles beet zich even op de lippen. Die ellendeling scheen zeer goed en vlug te worden ingelicht door zijn medeplichtigen op de vaste wal. Natuurlijk hadden die schurken alles in de bladen gelezen en zich gehaast hun chef, door middel van een geheime code en waarschijnlijk ook met een geheime zender, op de hoogte te brengen.

Daar ontkennen toch niet zou baten, antwoordde Raffles rustig:

— Ik heb dat inderdaad gedaan. Ik achtte het mijn plicht, mijn vermoedens kenbaar te maken omtrent de ondergang van de «Ole Thor». En nu geloof ik, dat mijn vermoedens maar al te juist zijn geweest; het ongelukkige schip is door zeerovers aangehouden, leeggeplunderd en daarna meedogenloos in de grond geboord met een paar granaten, die van dit schip zijn afgevuurd!

— Misschien hebt gij het wel geraden, Mylord! zei de Spanjaard met een vals lachje. Laat ik er bij voegen, dat het maar een haar had gescheeld, of wij hadden u op die dag zelf aangehouden. Maar daarover willen wij thans niet spreken. Gij hebt ons verraden, en wanneer gij iemand anders waart, en niet toevallig de schatrijke Lord Aberdeen, dan weet ik niet, of gij u op dit ogenblik levend en wel op mijn schip zoudt bevinden...

— Maak het kort, en zeg mij wat gij van mij wilt! zei Raffles op ongeduldige toon.

— Dat zult gij aanstonds vernemen! Zeg mij eerst of gij uw chequeboek bij u hebt!

— Ja!

— Mooi zo! Ik verwachtte ook niet anders! Wie is te Londen uw bankier?

— Cholmeley en Appleton!

— Een zeer bekende en betrouwbare bankiersfirma! zei Gonzalez, grijnslachend. Ik zal niet veel woorden verspillen, Mylord! Gij hebt uw eigen leven

en dat van uw metgezel, waarschijnlijk uw secretaris, in uw hand. Gij zult mij nu dadelijk een cheque ten bedrage van 20.000 pond sterling schrijven. Weigert gij, dan is uw lot beslist, en gij zult de zon niet meer zien opkomen. Gij ziet dat ik kort en duidelijk weet te zijn!

— Zeer duidelijk! zei Raffles kalm,

Hij had op een hoog bedrag gerekend, maar dat de schurk zoveel zou durven vragen, dat had hij niet verwacht.

Hij bleef echter zijn kalmte volkomen bewaren en stak de hand in de zak, om zijn chequeboek er uit te halen.

— Een pen, als ik u verzoeken mag, zei hij rustig.

HOOFDSTUK V

HET CACHOT

Gonzalez keek Raffles een weinig wantrouwend aan. Zoveel toeschietelijkheid had hij niet durven verwachten. Het kwam hem wel wat verdacht voor. Hij keek Raffles scherp aan en bromde:

— Ik hoop, dat gij verstandig zult zijn, Mylord, en geen gekheid maakt met dat papiertje! Gij zult begrijpen, dat wij u hier houden, tot mijn mannen terug zijn met het geld! Mocht het blijken, dat gij de bankier op de een of andere wijze hebt gewaarschuwd, bijvoorbeeld door een of ander merkteken op de cheque, wel, dan zult gij het aan u zelf te wijten hebben, wanneer wij u als een hond neerschieten, of u met een steen aan de benen over boord zetten! Ik versta geen schersts op dat punt, moet gij weten!

Raffles haalde de schouders op.

— Mijn leven en dat van mijn secretaris zijn mij wel 20.000 pond sterling waard! zei hij koeltjes.

— Zo mag ik het horen! riep Gonzalez met schitterende ogen uit. Hier is de pen, teken!

Raffles nam de pen aan en zette met vaste hand zijn handtekening.

— Ziedaar! zei hij.

Gonzalez nam het kostbare papiertje gretig aan en las het door, terwijl hij een tevreden geknor liet horen.

— Ik geloof dat het in orde is! zei hij. Maar toch zult gij er in moeten toestemmen hier te blijven, tot mijn mannen terug zijn. Het zal niet zo lang duren. Zij gaan nog hedennacht met de stoombarkas naar de vaste wal, nadat wij zo dicht mogelijk de kust genaderd zullen zijn, ter hoogte van Londen. Het zal een kwestie van slechts weinige uren zijn en nog vóór de dag aanbreekt, kunnen wij ter bestemde plaats zijn; gij hebt u zelf van de snelheid van mijn schip kunnen overtuigen!

— Het is inderdaad bijzonder snel, zei Raffles lakoniek. Ik geloof niet, dat een der boten van de havenpolitie u zou kunnen inhalen!

— Wees daar maar zeker van, Mylord! Al zenden zij de snelste torpedo-jagers op mij af, zij zullen mij niet vangen! Maar laten wij ons gesprek beëindigen vóór ik u weer naar uw metgezel terugzend! Er is op gerekend, dat de stoombarkas omstreeks acht uur het schip verlaat. Zij kan vier uren later in de haven van Londen gemeerd zijn, en om twee uur in de namiddag kunnen mijn mannen de cheque ter betaling aan uw bankier voorleggen. Weer twee uren om naar de ligplaats van de barkas terug te keren en dan nog eens vier, om de terugtocht naar mijn schip te volbrengen. Om acht uur, als de duisternis reeds weer gevallen is, kunnen zij terug zijn. Ik bereken de tijd met opzet zo ruim mogelijk, en doe er zelfs nog enige uren bij, waaruit gij zult kunnen zien, dat ik u volop gelegenheid geef, uw leven te behouden! Maar zijn te middernacht mijn mannen niet terug, of heb ik in die tijd geen draadloos bericht ontvangen, waaruit blijkt, dat hun een ongeval is overkomen, moet ik dus aan verraad denken, dan... dan zal ik zonder genade zijn!

Een zware Spaanse vloek bekrachtigde deze bedreiging.

Daarop vouwde Gonzalez de cheque langzaam op, deed haar in een enveloppe en stelde haar aan Carmi ter hand.

—Gij hebt mijn bevelen! zei hij kortaf, zich van de Italiaanse taal bedienend. Breng hem weer weg en zorg, dat die beiden goed bewaakt worden!

— Er staan twee man met de revolver in de vuist voor de deur, chef! zei Carmi.

— Goed. Weg dan met hem!

Raffles werd vastgegrepen, en een ogenblik later bevond hij zich weer op weg naar het cachot.

Wederom moest hij de smalle gang door, waar het tamelijk duister was, ofschoon er aan een spijker een kaarslantarn hing te schommelen, en daarop werd de deur ontsloten, en Raffles moest zijn cel weer binnentreden, waar-

op dadelijk de deur achter hem gesloten werd en de sleutel opnieuw in het slot ronddraaide.

Brand, die stil met de armen over elkander, in een hoek bij de tafel had gezeten, tastte zich een weg naar zijn enige vriend en vroeg, toen hij hem gevonden had, op fluisterende toon:

— Welnu?

— Welnu, het is zoals ik gedacht had, ik heb een cheque moeten tekenen en als de mannen met het geld om twaalf uur morgennacht nog niet terug zijn, dan zullen wij de langste tijd geleefd hebben!

Brand antwoordde niet dadelijk.

Toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Hoeveel?

— Vraag je daar het eerst naar, onverbeterlijke penningmeester? vroeg Raffles half lachend. Twintig duizend pond!

— Twintig...? riep Brand uit. Die schoeljes! En heb je dadelijk getekend?

— O, ik had een cheque van een miljoen even snel ondertekend! zei Raffles bedaard. Van het ogenblik af, dat ik stellig voornemens ben, dat geld te gaan terug halen...

— Dat geld zal ons in ieder geval onze brave Henderson niet teruggeven! zei Brand met trillende stem. Ik kan mij nog steeds niet indenken, dat wij hem nu werkelijk verloren hebben! Het ging zo vreselijk snel!

Raffles antwoordde niet.

In de duisternis kon Brand niets van zijn gelaat onderscheiden, maar hij begreep, dat zijn vriend evenzeer onder het smartelijk verlies gebukt zou gaan als hij zelf.

Na enige tijd begon Raffles weer:

— Heb je soms ons verblijf al eens kunnen onderzoeken?

— Ja, al tastend! Er liggen onder de tafel twee matrassen, men heeft zeker op onze komst gerekend. Verder zijn er vier patrijspooten, twee aan iedere zijde van het schip, maar zo klein, dat zelfs een kind er niet door heen zou kunnen, en verwijderen kunnen wij ze ook niet, want zij zijn in de stalen romp van het schip aangebracht. En ten slotte

heb ik ergens een eindje kaars ontdekt, dat op de grond was gerold, niet langer dan een halve vinger. Ik durfde het echter niet ontsteken, voor jij er was. Misschien zouden zij het daarbuiten dan gezien hebben!

— Daarvoor behoeven wij niet te vresen, want er brandt in de gang zelve licht, zei Raffles. Maar wij zullen toch voor alle zekerheid maar wachten, tot zij ons avondeten hebben gebracht, ik denk toch niet, dat zij ons van honger zullen laten sterven!

Dat was goed gezien van Raffles, want er waren nog geen tien minuten verstreken, of er naderden weer zware voetstappen, de deur ging open en drie mannen traden binnen, waarvan er een een houten bak droeg, waarop een paar schotels met spijzen waren neergezet.

Hij plaatste een en ander zwiingend op de smalle tafel, waarbij een zijner makkers hem bijlichtte met een lantaarn, en verwijderde zich met de anderen weer zoals hij gekomen was, zonder een woord te spreken.

De trekken van Raffles ontspanden zich.

— Nu kunnen wij zien, en waar licht is, daar is misschien ook redding! zei hij. Laten wij in ieder geval toetasten, Charles.

— Zouden wij dat veilig kunnen doen? vroeg de jonge man aarzelend.

— Waarom niet? Je bent toch niet bang, dat die schurk van een Gonzalez ons zal vergiftigen? Laat ik je het voorbeeld geven!

Raffles nam een groot stuk koud vlees op het tinnen bord, dat hij van de houten bak had genomen en begon het te snijden.

Met tegenzin zette Brand zich aan tafel en begon wat van het vlees en het brood te eten.

Een tijdje nadien schoof Raffles zijn bord terzijde en keek om zich heen.

— Nu moeten wij eens zien, of het niet mogelijk is, hier weg te komen, zonder dat men het merkt! zei hij fluisterend.

Hij trad op de deur toe en onderzocht het slot.

Maar al spoedig richtte hij zich met een teleurgesteld gelaat weer op.

— Het zal toch moeilijker gaan, dan ik dacht! zei hij zuchtend. De sleutel zit er van buiten op!

Zijn blikken zochten door het kleine vertrek. Hij vond een bot mes, waarmee hij zijn vlees had gesneden, een vork met drie tanden, en dat was alles! Zelfs geen spijker, geen stukje ijzer, om in het slot te steken.

En zouden die mannen niet aanstonds wakker worden van het gerucht, dat hij zou moeten maken? Ten slotte viel zijn blik op de beide matrassen onder de tafel.

Hij keek Brand eens aan en zei:

— Er is maar een oplossing, en die is, te gaan slapen!

En zo sterk was de geestkracht van deze man, dat hij enige ogenblikken later gerust sliep...

HOOFDSTUK VI

DE STOOMBARKAS

Snel, met alle lichten gedoofd, als een spookschip, vloog de zeeschuimer over de golven van de Noordzee. Aan het stuurwiel was een donkere gedaante zichtbaar, die onbewegelijk stond.

Het was de stuurman, een Griek, die strak het oog gevestigd hield op het flauw verlichte compas.

Nu en dan stooft het roverschip in volle vaart een helder verlicht passagierschip voorbij, of een koopvaarder.

Maar ditmaal hield Gonzalez zich niet op, om één dier schepen aan te houden en te plunderen, er was een gemakkelijker buit te behalen deze keer.

Langzaam brak de dag aan. Het was een koude ochtend en slechts schoorvoetend scheen de nevel, die over de golven hing, te willen optrekken. Pas om half zeven was het volkomen dag.

Het kaperschip bevond zich toen ongeveer ter hoogte van Harwich.

Ruim een uur later kruiste het langzaam ter hoogte van de Engelse hoofdstad, op enige tientallen zeemijlen uit de kust.

Gonzalez, die zich sedert een paar uren aan dek bevond, na de nacht in zijn kajuit te hebben doorgebracht, keek eens naar de lucht, bromde iets in zijn baard, en liet toen Carmi bij zich komen.

— Het wordt haast tijd om te gaan, Carmi! zei hij. Is alles in orde?

— De stoombarkas ligt gereed, chef, er is stoom gemaakt en wij kunnen da-

delijk in zee steken. Hoeveel man moet ik meenemen?

— Drie is ruimschoots voldoende! antwoordde Gonzalez. Neem in het terugkeren munitie voor klein geweer mee. Daarvan kunnen wij nooit te veel hebben en sla tevens wat proviand en rum in.

— Zouden zij geen verdenking tegen ons kunnen koesteren?

— Waarom? De barkas behoort eigenlijk niet bij de duikbootjager. Wij hebben dat vaartuigje aan boord genomen, omdat het bijzonder practisch is. Maar zo bestaan er vele duizenden in Engeland. Jullie kunt je kleden als de matrozen van een groot plezierjacht en niemand zal naar je omzien!

— Is men aan de wal van onze komst onderricht?

— Neen. Waartoe zou dat dienen? Gij hebt alleen met de bankiers te maken. Doe de zaken zo spoedig mogelijk en keer dan dadelijk terug.

— Waar zal ik de « Vliegende Duivel » terug vinden?

— Wij zullen, indien er zich geen redenen voordoen, waarom wij aanstonds zouden moeten vluchten, op dezelfde plek blijven kruisen. Neem uw kompas mee. Wij zijn thans op 52 graden Noorderbreedte en 2 graden 13' Westerlengte. Ik verwacht jullie in ieder geval voor middernacht terug. Wanneer er zich omstandigheden mochten voordoen,

die jullie terugkomst onmogelijk maken, dan verwacht ik een draadloos bericht. Blijft dat uit, dan zullen de Engelsen moeten sterven. En maak u nu gereed!

Carmi draaide zich om, teneinde de ontvangen bevelen ten uitvoer te gaan brengen.

Behalve de Italiaan, zouden een Ier, O'Neil, een Fransman, Rachat, en een Oostenrijker, Stein geheten, meegaan.

De beide laatsten waren het best bekend met de behandeling van de kleine stoommachine aan boord van de barkas en de Ier was een voortreffelijk stuurman, die dit gedeelte van de Noordzee op zijn duimpje kende, en de Vliegende Duivel desnoods zonder kompas wel terug zou kunnen vinden, tenminste wanneer het roverschip op dezelfde plaats bleef.

De matrozen waren reeds doende, de takels van de barkas los te maken.

Het stoomscheepje hing aan twee davits boven de achtersteven van de duikbootjager en kon gemakkelijk gevierd worden door een zestal sterke mannen.

Carmi overtuigde zich nog eens, dat de kostbare cheque in zijn binnenzak zat en daarop kropen zijn drie metgezellen en hij aan boord van de barkas, uit wier korte pijp een kleine rookwolk opwarrelde.

Rachat begaf zich aanstonds naar de kleine stoommachine en overtuigde zich dat de druk hoog genoeg was.

O'Neil haakte het kleine roer in, terwijl Stein zich naar de voorzijde van de barkas begaf en blijkbaar naar de kleine voorraad steenkool wilde omzien.

— Laat dat maar zitten, Stein! zei Carmi in gebrekkig Duits. Wij hebben pas eergisteren de voorraad aangevuld! Alles klaar? Laat vieren dan!

De zes zeerovers op het achterdek, die de takels hadden gegrepen, lieten ze nu voorzichtig schieten en langzaam daalde de stoombarkas naar de oppervlakte der golven af.

Ofschoon de zee niet verlaten kon worden genoemd, bevonden zich de schepen die voorbij voeren, op zulk een verre afstand, dat men niet bevreesd

behoefde te zijn, dat deze manoeuvre zou worden opgemerkt.

Binnen enkele minuten had de barkas de oppervlakte van het water bereikt.

De takels werden losgemaakt.

Gonzalez had zich over de verschaning van de «Vliegende Duivel» gebogen en schreeuwde naar de opvarenden van het kleine stoomscheepje:

— Om twaalf uur vannacht terug, of de twee Engelsen gaan er aan! Wij moeten een afschrikwekkend voorbeeld stellen!

— Ik zal er om denken, chef! riep Carmi terug.

De stoom drong in de cylindere, de kleine schroef sloeg het water tot schuim en de stoombarkas verwijderde zich, eerst langzaam, daarna hoe langer hoe sneller, van de «Vliegende Duivel».

O'Neil had aan de helmstok post gevat, Rachat bemoeide zich met de machine en Stein wierp nu en dan kolen bij uit een stapel, die voor de vuurhaard op het dek lag.

Carmi had plaats genomen op het kleine voordek, bij de lage deuren, die naar de kolenbunker voerden.

Hij hield de blik gericht op het kaperschip, dat snel kleiner werd en wel aanstonds aan de horizon zou verdwijnen, en raadpleegde daarop zijn horloge. Het was even over achten.

De zof vocht nog steeds met de nevels en alles wees er op, dat zij de strijd wel zou verliezen. Er stond een straffe wind, en alles voorspelde regen.

Na een half uur varens was er van het kaperschip niets meer te bespeuren. O'Neil hield nu recht op de haven van Londen aan.

Een uur verstreek, zonder dat er een enkel woord tussen de mannen gewisseld was, die door de misdaad waren samen gebracht, maar elkaars taal slecht of niet spraken.

Het werd drukker op zee, naarmate men de haven van Londen meer naderde.

Nu en dan wierp Carmi een blik op zijn horloge. Het was juist elf uur in de ochtend en reeds doemde aan de gezichtelinder de kuststrook op tussen Margate en Sheernes, waarachter de mon-

ding van de Theems was gelegen, die leidde naar de Londense dokken, toen Carmi zei:

— Alles zal goed gaan, mannen. Wij zullen, tenminste als er niets tussenbeide komt, de cheque nog voor twee uur geïnd hebben, en dan...

Wat Carmi dacht, dat er dan zou gebeuren, zal wel nimmer bekend worden, want eensklaps vloog met luid gekraak het deurtje naar de kolenbunker open, en daar sprong een man te voorschijn van reusachtige lichaamsbouw, met een gelaat, versierd met tal van zwarte strepen, terwijl zijn kleren er ook maar al te zeer op wezen, dat hij geruime tijd in dit donkere kolenhok moest hebben vertoefd.

Die man was James Henderson.

Hij greep Carmi, die door de schok terzijde was gevlogen, in de borst en hief hem in de hoogte, terwijl hij met stentorstem uitriep:

— Leer om leer, vriend! Je hebt mij gisteren met de golven doen kennis maken, toen ik je er al eens had in geworpen, keer er nu maar weer eens naar terug!

En het volgend ogenblik spartelde de ellendeling in de golven!

Met een gebrul van woede had Rachat een zware kolenschop opgenomen en trachtte daarmede Henderson op het hoofd te treffen.

Maar de reus weerde de slag af, ontam de Fransman het werktuig en velde er hem mee neer.

Als een blok viel Rachat voor de ovendeur neer. O'Neil, de Ier, schreeuwde als een bezetene, maar hij durfde toch de helmstok niet loslaten. Hij tastte echter met de rechterhand naar zijn zak, terwijl hij met de linker bleef sturen.

Vóór hij echter zijn revolver had kunnen grijpen, was Henderson op hem toegesprongen en had hem met een geweldige vuistslag neer geveld.

Intussen was Carmi weer aan boord geklauterd en hij en Stein vielen verwoed op Henderson aan, de eerste gewapend met een lang mes, dat hij uit zijn gordel had getrokken, de tweede met zijn vuist.

Maar Henderson was gemakkelijk opgewassen tegen de twee schurken. Hij lachte er zelfs bij, want voor hem was het een goede grap.

Hij liet zijn linkervuist met zulk een geweld op het hoofd van Carmi neerkomen, dat de bandiet, zonder een kreet te slaken, in elkaar zakte. Het mes ontgleed zijn vingers. Vlug als de bliksem had Stein het gegrepen, en stootte nu toe.

Slechts door een bliksemsnelle beweging kon Henderson de stoot nog bijtijds ontgaan, die op zijn borst gericht was.

Hij ontwong de zeerover het mes, wierp het over boord, schudde hem eens flink door elkaar en sprak hem toen in dezer voege toe, terwijl hij zijn toespraak vergezeld liet gaan van geduchte meppen:

— Hier heb je een tik, omdat ik zo lang in het kolenhok heb moeten zitten, pats! En hier heb je er een, pats « omdat je fatsoenlijke Engelsen bent lastig gevallen. Kijk mijn gezicht eens aan, ik lijk wel een neger, pats! Wij zullen nu een beetje naar Londen reizen, kameraad, maar, pats! wij gaan er niet doen wat jij dacht! Jullie wilden de cheque van Lord Aberdeen gaan innen, niet waar? Daar heb je er vast een van mij, pats! waarvan je lang de herinnering zult bewaren. Je zegt niets tegen? Ga dan je kameraad in de stuurstoel maar gezelschap houden.

Een laatste stoot deed Stein omvallen en boven op O'Neil neerkomen.

Henderson was in een ogenblik bij de hand, om de beide schelmen te boeien met een eind touw, dat hij aan boord van de « Vliegende Duivel » gevonden had.

Hij wiste zich het voorhoofd even af, keek tevreden op zijn werk neer en bromde in zich zelf:

— Alle miensen! Wat zijn dat een afschuwelijke koppen! Het is me het zootje wel. Nu, ik geloof, dat ik er maar goed aan gedaan heb, het voor te stellen alsof ik in de volle borst getroffen was, toen die schurk van een Carmi op mij schoot. Ik denk, dat Mylord wel tevreden

den zal zijn, als hij er van hoort! En nu zullen wij eens zien, wat er te doen valt!

Henderson had wel aardig verstand van alles wat met machines in verband stond, en hij kon even goed een reusachtige locomotief besturen als een omnibus, een mailcoach met vier paarden, of een motorboot.

Hij schoof dus de beide gebonden bandieten onverschillig wat ter zijde, wierp een schep kolen op de vuurhaard, keek naar het peilglas, haalde een sigaret uit zijn zak, nam de helmstok ter hand en begon met grote smaak te roken.

Zijn breed gelaat glom van trots en genoegen.

De boot, die bedenkelijk geschommeld had tijdens de hevige strijd, luisterde nu weer naar het roer, en stevende in volle vaart op de monding van de Theems af.

Maar nog was Henderson niet veilig...

Carmi was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, maar hield zich alsof hij vreselijk gewond was. Langzaam gleeed zijn hand naar de zak van het huis, hetwelk de machinist droeg. Hij wist, dat hij daar een revolver zou vinden...

Sluw en behoedzaam tastte hij verder, tot zijn vingers de kolf van het wapen omklemde. Even langzaam trok hij nu zijn gewapende hand terug. Eindelijk had hij de revolver buiten de zak gekregen.

Bijna onmerkbaar wist hij zich een weinig om te wentelen. Hij was voor een deel aan het waakzame oog van de brave reus onttrokken door het lage dak van de koekoek, dat een paar decimeters boven het dek uitstak.

Plotseling draaide hij zich geheel om, nam de revolver in de andere hand, richtte zich op en vuurde...

Als men te snel losbrandt zonder behoorlijk te mikken, schiet men gewoonlijk te hoog; dat gebeurde ook in dit geval en bovendien had Henderson de beweging gezien en bukte zich bliksemsnel.

De kogel vloog over zijn hoofd en verloor zich in de ruimte.

Henderson liet de helmstok los en sprong met een kreet van woede op de zeerover toe.

Deze wilde voor de tweede maal vuren, maar toen het schot afging, deed een plotselinge zwenking van het nu stuurloze scheepje hem even wankelen en weer miste de kogel zijn doel.

Voor een derde schot had de bandiet geen gelegenheid meer. Henderson had hem vast gegrepen en het volgende ogenblik ontstond er een vreselijke worsteling.

Carmi was van meer dan gewone lichaamskracht en hij was vastbesloten een strijd op leven en dood met zijn tegenstander te beginnen. Hij sloeg en trapte als razend en een paar malen had hij zelfs getracht de keel van zijn vijand met zijn tanden te bereiken.

De revolver was in de strijd verloren gegaan en lag ergens op het hevig schommelende dek.

Met inspanning van al zijn krachten trachtte Carmi het wapen weer te bereiken, door zich langs het dek voort te schuiven, maar Henderson, die zijn doel begreep, drukte hem met onweerstaanbaar geweld op de witgeschuurde planken neer.

Nu eens lag de een, dan weer de ander boven. Beide mannen begrepen dat het om hun leven ging en dat zij er niet op behoefden te rekenen, dat er kwartier zou worden gegeven.

Zij hijgden en steunden van inspanning, en tot overmaat van ramp, ontwaakte Rachat uit zijn bewusteloosheid.

Hij keek met verwilderde blik om zich heen en scheen zich ten slotte rekenschap van zijn toestand te geven. Hij richtte zich op een knie overeind, en zijn met bloed belopen ogen zochten naar een wapen.

Eindelijk had hij iets gevonden wat hem kon dienen. Het was een zware, Engelse sleutel, geheel van staal gemaakt, en van de grootste soort, die bijna acht kilo woog.

Hij ging op zijn beide knieën liggen, greep de sleutel en hield hem boven het hoofd.

Hij haalde diep adem, spande zijn spieren tot het uiterste in, en sloeg toe.

Maar juist op dat zelfde ogenblik rolden de beide worstelende mannen door een onverwachte beweging van het onbestuurde schip, nogmaals om en om... en de zware sleutel trof met ontzettend geweld het hoofd van de Italiaanse zeerover.

Carmi slaakte een rochelende kreet en dadelijk verslapte zijn greep.

Zijn armen vielen langs het lichaam van zijn tegenstander neer, en terwijl een brede stroom bloed uit de wonde golfde, viel hij met een zware zucht achterover, trachtte zich nog eens op te richten, strekte zijn ledematen met een krampachtige beweging en blies de laatste adem uit.

Het zware moordtuig had hem de hersens verbrijzeld.

Bleek als een lijk liet Rachat de Engelse sleutel vallen en keek met starrende ogen naar het levenloze lichaam.

Henderson had zich hijgend opgericht en zei op schorre toon, zich tot de Fransman richtend:

— Je ziet dat er nog een rechtvaardigheid is, schurk! En nu zou ik je aanraden geen grappen meer uit te halen en te doen wat ik je zeg! Je ziet, dat ik

hier deze revolver van je maat opneem, en nu ga ik achter je zitten aan het roer, en zal aan jouw de behandeling van de machine overlaten. En denk er om, dat ik er verstand van heb, en het aanstonds zal merken, wanneer je poogt mij te bedriegen! Ik zal geen seconde aarzelen, je dadelijk een kogel door het hoofd te jagen, als ik denk, dat je mij, of je zelf en die twee schoeljes daar, zo vlug lopen, als ze maar kan, als je naar de haaien wilt helpen. En laat haar een goede raad van mij wilt aannemen.

Dodelijk ontzet, van zijn wilskracht beroofd door het drama, waarvan hij zelf de oorzaak was, zette de Fransman zich voor de kleine stoommachine, wierp kolen op het vuur, en een ogenblik later stooft de barkas opnieuw met grote vaart door de golven.

Nog geen half uur later meerde zij in een der dokken, en er waren nog geen tien minuten verlopen, of alle opvarenden waren naar het dichtstbijzijnde politiebureau gebracht op verzoek van Henderson zelf, terwijl het lijk van Carmi naar het lijkenhuis werd vervoerd.

HOOFDSTUK VII

TOEBEREIDSELEN

Zwaar geboeid werden Stein, O'Neil en Rachat voor de politierechter van Bowstreet geleid.

Ook Henderson verscheen tegelijkertijd voor deze strenge magistraat.

Slechts met enkele woorden was de rechter, Strange geheten, door zijn ondergeschikten op de hoogte gebracht. De brave kerels begrepen zelve nog weinig van het gehele geval.

De drie zeeroovers zaten zwijgend in de bank der beschuldigten, stevig bewaakt door een aantal stoere politieagenten en keken met bliken vol haat naar Henderson, die hen met een spottend glimlachje opnam.

De rechter die de reus enige tijd had gadeslagen, begon nu de ondervraging, terwijl hij zich tot Henderson wendde:

— Uw naam, woonplaats en beroep?

— James Henderson, chauffeur in dienst van Lord William Aberdeen, Cromwellstreet.

— Gij zijt hier gekomen met een kleine stoombarkas? vroeg Strange verder.

— Ja, Mylord.

— Wie zijn die andere mannen?

— Zeeroovers, mylord! antwoordde Henderson lakoniek.

— Hoe komt gij dan in het gezelschap van die mannen?

— Vraag excuus, mylord, zo is het niet! Zij zijn in mijn gezelschap gekomen. Ik was het eerst aan boord van de barkas.

— Maar voor de drommel, kunt gij niet wat duidelijker zijn? riep Strange ongeduldig uit. Wat deedt gij dan in dat stoomscheepje? Hoe kwaamt gij er? Waar bevondt het zich?

— Ik zal maar met de laatste vraag beginnen, als gij het goed vindt, mylord! antwoordde Henderson goedmoedig. Die stoombarkas behoort bij het piratenschip, dat binnen enkele dagen de «Providence», een Frans schip en de «Ole Thor» naar de kelder heeft gejaagd, om van het kleine zeiljacht van Lord Aberdeen maar niet te spreken.

De politierechter keek Henderson verschrikt aan en riep verblekend:

— Wat zegt gij daar? Weet gij zeker hetgeen ge daar zegt?

— Zo zeker, als iemand kan zijn, mylord, die nog geen vier uur geleden aan boord van het kaperschip was!

— Hoe hebt gij dan kunnen ontsnappen?

— Daar was ik nu juist aangekomen, zoals Uwe Lordschap wel aan mijn gezicht heeft kunnen zien. Ik ben niet haatdragend, maar ik hoop, dat die kerels zullen hangen voor hetgeen zij mij daar hebben laten uitstaan!

— Hoe komt het, dat men u aan boord van het kaperschip in het geheel niet ontdekt heeft?

— Dat komt, mylord, omdat het er pikdonker was, antwoordde Henderson glimlachend.

— Maar op welke wijze wilt gij aan boord terugkeren?

— Door er heen te zwemmen, mylord.

De politierechter greep zich wanhopig naar het hoofd en riep uit:

— Zoudt gij niet te bewegen zijn, een aaneengeschakeld verhaal van het gebeurde te geven?

— Met genoegen, mylord, alles wel beschouwd, ben ik daarom juist hier gekomen.

En nu deelde Henderson uitvoerig mede, wat er geschied was, sedert hij zijn meester en diens vriend, Charles Brand, enige dagen geleden aan boord van de «Zeemeeuw» het ruime sop hadden gekozen.

Hij vertelde hoe het kleine jacht van Zijne Lordschap de dag tevoren eensklaps werd aangehouden door het zwarte kaperschip, hoe er een gevecht ontstaan was op het dek van het ranke scheepje en hoe hij geveinsd had, dodelijk te zijn getroffen, door de kogel uit de revolver van Carmi.

Hij deelde mede, hoe hij in zee was gestort en van de duisternis gebruik had gemaakt, om zich dadelijk te verschuilen onder de sterk uitgebouwde achtersteven van het zeiljacht, en hoe hij daarna de sloep achterna was gezwommen, op een afstand van bijna 20 meter, toen deze met Lord Aberdeen en Charles Brand naar het kaperschip was teruggeroeid, waarna hij aan boord van het schip was geklauterd, toen de zee-schuimers bezig waren de sloep weer aan boord te hijsen.

De politierechter had met de grootste aandacht geluisterd en begon nu weer:

— Hoe hebt ge u aan boord van het schip zelve verborgen kunnen houden?

— Het was er zo donker, mylord, dat men bijna geen hand voor ogen kon zien; het was buitendien niet zo moeilijk mij in het ruim, achter een paar vaten, of op het achterschip verborgen te houden.

— Maar ik weet nog steeds niet, waarom gij in gezelschap van die vier mannen met de stoombarkas het schip hebt verlaten.

— Ik zal het u duidelijk maken, mylord. Die schurken waren van plan, hier te Londen bij de bankiers van Lord Aberdeen 20.000 pond sterling te gaan halen. Ik heb dat kunnen afluisteren, toen zij er over spraken met hun kapitein, een Spanjaard, een zekere Gonzalez.

— Op welke wijze wilden zij zich in het bezit stellen van dat geld?

— Lord Aberdeen had een cheque van dat bedrag moeten tekenen.

— Een van de bandieten heeft die cheque dus bij zich? vroeg de commissaris op levendige toon.

— Zo is het, mylord, en die hem bij zich had is dood! zei Henderson.

— Het is dus de man, die naar het lijkenhuis is gebracht?

— Ja!

— Zijn naam?

— Pietro Carmi!

De politierechter wenkte een van de agenten, die bij de deur op wacht stonden en gaf hem op fluisterende toon een bevel, waarop de man haastig het vertrek verliet.

Strange keek Henderson nogmaals onderzoekend aan en hernam met een vage glimlach op de lippen:

— Ik geloof niet, dat ik u behoef te vragen, wat er daarna gebeurd is, nadat de barkas gestreken was. Gij zijt waarschijnlijk plotseling uit uw schuilplaats te voorschijn gekomen, toen de stoomsloep nog slechts enige mijlen van de haven verwijderd was, en gij schijnt me mans genoeg toe, om het met die vier bandieten te hebben kunnen klaar spelen. Gij hebt Carmi gedood, en...

— Het spijt mij, mylord, dat was ik niet! zei Henderson bescheiden. Die eer valt te beurt aan dat heerschap, met zijn lelijk rood haar en zijn grappig geitensikje. Vraagt u het hem maar, maar als het kan in 't Frans, want monsieur heet Rachat en hij radbraakt onze taal op een verschrikkelijke wijze.

De politierechter nam de drie gevangenen een tijd lang zwijgend op en begon zijn verhoor met O'Neil, in afwachting van de tolk, om wie reeds aanstonds getelefoneerd was.

En O'Neil viel onmiddellijk door de mand. Hij behoorde blijkbaar niet tot het ras der zwijgzamen.

Hij deelde alles mee, wat de rechter maar wilde weten en nog veel meer op de koop toe, wellicht in de hoop dat hij op die wijze zijn straf zou kunnen doen verminderen.

Intussen had Henderson duidelijk tekenen van ongeduld gegeven. De tijd verstreek, de kostbare tijd, die zijn meester bij minuten was toegedeeld.

En eindelijk kon hij het niet langer uithouden. Hij barstte uit:

— Het is heel onbeleefd van mij, mylord, om u in de rede te vallen, maar ik verzoek u dringend een opmerking te mogen maken.

— Gij hebt u dapper en flink genoeg gedragen, om u dat te mogen toestaan, goede vriend! hernam Strange. Wat wilde gij zeggen?

— Ik wil zeggen, dat hedennacht om twaalf uur, als de barkas niet is teruggekeerd, Lord Aberdeen en zijn secretaris door die schurken zullen worden vermoord. Ik heb duidelijk gehoord, hoe die bandiet van een Gonzalez het Carmi nog eens toeschreeuwde, toen de barkas al onderweg was.

De politierechter keek verschrikt op.

Lord Aberdeen was een persoon van grote invloed en gewicht, naar men zei een van de rijkste inwoners van Londen, en er moest natuurlijk gehandeld worden, dat begreep hij wel.

Hij dacht even na en wendde zich weer tot Henderson met de opmerking:

— Natuurlijk moeten wij aanstonds raad schaffen. Maar hoe kunnen wij in het donker het roverschip vinden? Gij kunt toch onmogelijk weten, waar het zich bevindt en die drie schurken zullen ons wel op een dwaalspoor brengen.

— Maak u daaromtrent niet ongerust, mylord! riep Henderson levendig uit. Ik weet het tot op een streep na, waar de «Vliegende Duivel», zo noemen zij hun schip, zich ophoudt, nl. op 52 graden

Noorderbreedte, en 2 graden 13" Westerslengte. Zij zouden daar blijven liggen, of een weinig op en neer kruisen, zolang er geen gevaar dreigde.

— Maar zij zullen ons zien aankomen en hun schip is zo snel, zoals gij zelf gezegd hebt, dat zij ons zullen ontkomen.

— Dat behoeft niet, mylord, als alle maatregelen goed genomen worden! Mag ik u voorstellen, hoe ik het mij voorstel?

— Ik luister.

— Gij laat onmiddellijk vier van de grootste en snelste boten der havenpolitie uitrukken, en als het kan, zes! Zodra wij in de buurt van het kaperschip komen, moeten alle lichten gedoofd worden; het spreekt van zelf, dat wij alleen kunnen optreden na het invallen van de duisternis. Zij zijn daar nog met ongeveer zestien mannen aan boord en als gij mij er twintig meegeeft, die haar op de tanden hebben, dan is dat ruimschoots voldoende! Ik zeg «meegeeft», omdat ik er vast op reken, dat gij mij zult toestaan aan de expeditie deel te nemen!

— Ik zou uw hulp zelfs niet graag missen, mijn vriend, riep Strange uit. Gij zijt op de hoogte van de plaatselijke gesteldheid, gij zult mijn mannen de weg wijzen.

— Gij neemt mijn voorstel dus aan? riep Henderson verheugd uit.

— Dat spreekt immers van zelf, antwoordde de politierechter. Denkt gij dat wij deze gelegenheid zullen laten voorbijgaan, om ons van die gevaarlijke, bloeddorstige mannen meester te maken? Wij zijn u grote dank verschuldigd!

Op dit ogenblik trad de agent weer binnen, die zoeven de zaal verlaten had en overhandigde de commissaris een versleten portefeuille.

Deze opende ze, zocht en vond spoedig de cheque, las ze even door, en zei met een hoofdknikje:

— Er valt niet aan te twijfelen; wij hebben hier te doen met een uiterst gevaarlijke bende zeerovers; de hemel geve, dat wij dat boevenpak nog deze nacht kunnen uitroeien,

De gevangenen werden geboeid weggeleid, met gebogen hoofd en wel besefvend wat hun lot zou zijn, waarop de commissaris snel en op gedempte toon enige bevelen gaf.

Een half uur later waren zes der snelste boten van de havenpolitie, ieder bemand met zes tot acht man, voor de

havenmondning verzameld.

Zij voeren echter niet tegelijkertijd uit, om geen argwaan te baren aan mogelijke spionnen, die in dat geval Gonzalez zeer zeker aanstonds zouden waarschuwen, maar verlieten één voor één, en ieder langs een andere weg de haven, om vervolgens zee te kiezen.

HOOFDSTUK VIII

DE STRAF

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen de politieboten ongeveer ter hoogte waren gekomen van het kaperschip.

Zij voeren alle met gedoofde lichten en het was zo goed als onmogelijk hen te onderscheiden.

Alles was van te voren afgesproken en men zou elkander geen seinen behoeven te geven, die zonder twijfel aan boord van het kaperschip gezien zouden worden.

De zes politieboten verspreidden zich en stelden zich in een grote kring op, die steeds nauwer werd, en waarvan de «Vliegende Duivel» het middelpunt werd.

Henderson bevond zich met Strange, de commissaris van politie, op een van de boten, en beiden schenen door dezelfde jachtlust te zijn aangegrepen.

Zij stonden op de voorplecht zacht met elkander te praten.

— Geloofst gij, dat zij ons nu niet meer zullen kunnen ontsnappen?

— Niet, wanneer zij zich althans niet van hun plaats bewogen hebben! antwoordde Henderson. En er is volstrekt geen reden om dat te doen, want de zee is zeer kalm en het is donker, zodat zij aan boord van het kaperschip wel moesten vrezzen, dat de barkas het niet zou kunnen terug vinden, als het zich te ver begaf van de plek, welke het oorspronkelijk innam.

— Denkt gij dat er aan boord van dat schip volstrekt geen licht is?

— Toch wel, het gewone rode toplicht! Dat is ook noodzakelijk als baken voor de opvarenden van de barkas.

Bijna op hetzelfde oogenblik had hij de commissaris met een onwillekeurig gebaar bij de arm gegrepen en riep hij uit:

— Kijk, dat rode licht; daar zijn zij!

De commissaris tuurde in de duisternis, maar na enige oogenblikken zei hij:

— Ik zie niets, gij moet u vergissen!

— Ik vergis mij niet mijnheer, mijn ogen zijn aan de duisternis gewend en zij zijn veel scherper. Ik zeg zeg u, dat zij het zijn, geen halve mijl voor ons uit.

— De man heeft gelijk, liet nu de stem van de brigadier zich horen, die tevens kapitein was van de havenpolitieboot. Daar is een rood toplicht te zien.

— Als ik u dan een raad mag geven, dan zou ik u het voorstel willen doen zo langzaam mogelijk te naderen, opdat zij het geluid van onze motoren niet horen, hernam Henderson. Wij moeten zo dicht mogelijk bij hen trachten te komen, om het plan ten uitvoer te brengen, dat ik u aan de hand heb gedaan.

— Gij zijt dus werkelijk van plan naar het schip te zwemmen? vroeg de commissaris.

— Ja, mijnheer! Het is het enige middel!

— Maar als wij eens liever onze zoeklichten op het kaperschip lieten spelen en het vuur met onze kanonnen openen? stelde de brigadier voor.

— Misschien zoudt gij met uw zessen opgewassen zijn tegen hun eigen kanon, mijnheer, antwoordde Henderson, op enigszins schorre toon, maar tevens zoudt gij Mylord en mijnheer Brand ter dood veroordelen, want bij het eerste schijnsel van een zoeklicht zou die schurk van een Gonzalez hun een kogel door het hoofd schieten.

— Ik vrees dat u gelijk hebt, zei Strange zacht. Doe dan wat ge u hebt voorgesteld, het geldt het leven van uw meester! Maar vergeet niet, dat ge uw eigen leven in de waagschaal stelt!

— Wat doet dat er toe mijnheer! riep Henderson hartstochtelijk uit. Mijn meester heeft het zijne ook wel eens voor mij gewaagd! Het blijft dus afgesproken. Gij nadert zo dicht als gij maar kunt, zonder ons te verraden, ik zwem naar het kaperschip en tracht mijn meester en zijn metgezel te bevrijden. Gelukt dit, en kunnen wij ongemerkt van boord komen en weer naar dit schip zwemmen, zoveel te beter, komt er echter iets in de weg, dan zal een revolver-schot het teken voor u zijn, dat alles

ontdekt is, en dan moeten er ook forse middelen gebruikt worden. Gij ontsteekt dan uw zoeklichten, nadert zo dicht mogelijk en schiet er op los, terwijl wij ons over boord zullen werpen.

— Maar gij zoudt wel eens volstrekt niet in staat kunnen zijn tot uw meester door te dringen; men zou u kunnen grijpen of alarm maken.

— Aan die mogelijkheid wil ik niet denken, hernam Henderson kortaf. En nu voorwaarts!

Langzaam, bijna geruisloos gleed de grote motorboot, die met een klein snelvuurkanon bewapend en van een krachtig zoeklicht voorzien was, in de donkere nacht voort.

Een half uur verstreek.

Toen was men zo dicht genaderd, dat men met enige inspanning het schorre gelach van enige zeeroovers, aan boord van het kaperschip, kon horen.

— Nu is het genoeg, mijnheer! zei Henderson op zachte toon, zich tot de commissaris wendend.

De reus had zich reeds ontkleed, en alleen een broek aangehouden, teneinde in zijn bewegingen niet belemmerd te worden.

Hij stak een kort mes in een lederen schede in zijn gordel en bevestigde een revolver met zeven schoten in de holster boven op zijn hoofd, opdat het wapen zo weinig mogelijk met het water in aanraking zou komen.

Toen knikte hij de commissaris zwijgend toe en liet zich aan de zijde van het kaperschip in het water glijden. Dadelijk begon hij met krachtige, gelijkmatige slagen naar het roverschip te zwemmen. Het was een groot geluk voor hem, dat de maan zich achter zware wolken had verscholen en dat de duisternis bijna volkomen was.

Hoe langer hoe duidelijker hoorde hij het luidruchtig gepraat en gelach aan boord van de « Vliegende Duivel », waar men zich klaarblijkelijk volkomen veilig voelde en aan geen gevaar dacht.

Het moest ongeveer half tien in de avond zijn en de bandieten zouden nu wel spoedig de terugkomst van de barakas verwachten, die eigenlijk reeds enige uren over tijd was.

Maar wat moest er omgaan in de harten van John Raffles en Charles Brand, die de minuten zagen voortsnellen en aan het einde de dood ontwaarden?

Die gedachte staalde de spieren van de brave reus en onvermoeid kliefdien zijn sterke armen het water.

Daar doemde reeds de zwarte romp voor zijn blikken op. Hij was nu slechts op weinige meters van het schip.

Plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij zwom behoedzaam om het bijna stilliggende schip heen en bereikte de voorste patrijspoorten, die op dit ogenblik gesloten waren.

Hij hief zich zo ver mogelijk uit het water op, greep zich aan de onderrand van een der poorten vast en keek naar binnen.

Bijna was een kreet hem ontsnapt. Bij het licht van een lantaarn zag hij Raffles en Brand zitten, en de eerste zat zo rustig te eten, alsof hij zich in de eetzaal van zijn huis in de Cromwellstreet bevond!

Zo zacht mogelijk tikte Henderson met het heft van zijn mes op de dikke ronde ruit.

Onmiddellijk keken de twee mannen daar binnen verrast op.

Zij schenen eerst niet te weten vanwaar het geluid kwam, maar eensklaps stond Raffles op, trad op de punten zijner voeten lopend naar het patrijspoortje en opende zeer behoedzaam en zacht het raampje.

Brand was hem gevolgd...

En daar, vlak vóór hem, zodat zij hem konden aanraken, zagen zij het trouwe gezicht van de moedige Henderson.

Hij legde de vinger op de lippen en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Schep moed, Mylord, er daagt redding

— Mijn hemel, James... je was dus niet dodelijk gewond! hijgde Brand, die haast niet spreken kon van vreugde. Denk eens, Edward, hij heeft zich dood gehouden, onze dappere reus!

— Ik wist het, Charles! zei Raffles eenvoudig.

— Je wist het en...

— En ik heb je niets willen zeggen, omdat ik toch immers moest vrezen, dat ik mij vergist had! vulde Raffles de zin aan. Maar ik heb hem wel bliksemsnel zien wegduiken onder de achtersteven van ons jacht! Maar nu niet langer gepraat! Er moet nu gehandeld worden!

— Ik klim nu over de verschansing, Mylord, en het eerst zal ik uw beide bewakers onschadelijk maken! fluisterde Henderson. Dan maak ik de deur open en de rest vindt zich wel! Er liggen zes havenpolitieboten vlak in de buurt op het sein te wachten! Hier hebt gij een revolver!

Hij stak Raffles het wapen door de kleine opening toe.

— Maar gij zelf dan? vroeg Raffles aarzelend.

— Ik heb nog een mes, Mylord, en ik verzeker u, dat ik er mij zal van weten te bedienen, zei Henderson op grimmige toon.

Op hetzelfde ogenblik liet hij zich weer in het water glijden en zwom opnieuw om het schip heen, tot hij de achtersteven bereikt had.

Met de grootste behoedzaamheid klauwde hij langs een afhangende ketting tegen de romp van het kaperschip op, tot hij zich over de verschansing kon werken, na zich te hebben overtuigd, dat zich niemand op het achterdek bevond.

Toen kroop hij als een slang over het dek, bereikte de smalle trap, die naar beneden voerde en begon die af te dalen.

Hij wist nu dat het gevaarlijkste gedeelte van zijn tocht was begonnen.

Want als er plotseling een deur opening, als hij iemand tegenkwam, die alarm maakte, dan was zijn lot en dat van de beide gevangenen niet twijfelachtig.

Maar het geluk was hem dienstig. Alles bleef stil daar beneden. Het scheen wel, alsof de bandieten zich op het voorschip hadden verzameld in afwachting van de terugkomst van de stoombarkas.

Zo bereikte hij de smalle gang, die op het cachot uitliep.

Zij werd door een kaarslantaarn verlicht, die tegen een der zijwanden hing. Voor de deur van het cachot, half zittend, half liggend, speelden de twee bewakers een spelletje kaart.

Zij hadden niets van de nadering van Henderson bemerkt. Deze stond nu stil en bedacht wat hem te doen stond.

De gang was vijf meter lang, en voor hij de beide cipers bereikt had, zouden zij zeker alarm hebben kunnen maken. En toch moest hij die gang door, om de deur van het cachot te kunnen openen.

De sleutel stak in het slot, hij zou hem slechts behoeven om te draaien.

Toen aarzelde de reus niet langer.

Hij snelde voorwaarts, het mes in de vuist geklemd. De twee bandieten hoorden zijn schreden, keken op en waren dadelijk op de been.

Met een gebrul van woede trokken zij hun revolver, maar zij konden van hun wapens geen gebruik maken.

Henderson greep een hunner bij de keel en drukte hem tegen de wand, en op hetzelfde ogenblik trof zijn mes de andere bandiet in de volle borst. Met een doffe kreet gleeed de rover langs de wand op de vloer neer.

De ander liet slechts een dof rochelend geluid horen, zo krachtig was de greep, waarmede Henderson hem vasthield.

De reus bonsde hem met het hoofd tegen de wand, en de bandiet stortte bewusteloos neer.

Henderson liet geen tijd verloren gaan. Hij sprong op de deur toe, draaide de sleutel om...

Het volgend ogenblik stonden de beide bevrijde gevangenen in de smalle gang!

— Vooruit! Vooruit, als uw leven u lief is! fluisterde Henderson hees. Zij hebben misschien het lawaai van ons gevecht wel gehoord!

Het bleek maar al te waar te zijn!

Juist toen de drie mannen de trap waren op gevlogen en het dek bereikten, snelden vier of vijf bandieten hen tegemoet.

De revolver van Raffles kraakte... een der rovers stortte dodelijk getroffen neer, nogmaals flitste er een vuurstraal uit het wapen... een tweede bandiet viel op het dek.

Nu was het gehele roverschip in rep en roer.

— Verraad! Verraad! werd er gebruld.

Op hetzelfde ogenblik werd het roverschip daghelder verlicht!

Tegelijk hadden de zes politieboden de stralen hunner zoeklichten op de «Vliegende Duivel» gericht.

— Aan het kanon! brulde Gonzalez, die met de revolver in de vuist over het dek rende en nog niets begreep van de oorzaak van deze plotselinge overval.

De kanonnier snelde naar zijn stuk en wilde het richten.

Maar hij had het nog niet bereikt, of een reusachtige gedaante doemde eensklaps naast hem op.

Het was Henderson.

Hij wierp de kanonnier ter zijde, zodat de man onzacht met het dek in aanraking kwam, tilde snel het voor-kanon met reuzenkrachten van het af-ruit, sleepte het naar de verschansing en liet het in zee plonsen.

Een kreet van helse woede ging onder de zeerovers op.

Van alle kanten drong men op de stoutmoedige reus in, maar deze wierp de vijanden als kegels door elkaar en baande zich een weg naar de verschansing!

Bijna op hetzelfde ogenblik wierpen de drie mannen zich over boord en begonnen dadelijk met krachtige slagen naar de naastbijzijnde politieboden te zwemmen.

Telkens moesten zij onder water duiken, want de als razenden tierende bandieten vuurden hun revolvers op de vluchtelingen af.

Maar tien minuten later klommen zij ongedeerd aan boord van de boot, waar zich de commissaris bevond.

De brigadier had een scheepsroeper aan de mond gebracht en riep naar het kaperschip:

— Geef u over of wij schieten u in de grond!

Het enige antwoord was een hagelbul van geweerkogels!

Het scheen dus, dat de rovers ook van geweren voorzien waren!

Dadelijk voeren de boten achteruit, om buiten het bereik van de geweren te komen. Duidelijk zag men aan boord van het roverschip de bandieten haastig rond lopen en hun geweren afvuren.

Nog tweemaal werd gewaarschuwd, toen werden de snelvuurkanonnen gericht. Een regen van kleine granaten

daalde op en om het dek van de zeeschuimer neer.

Plotseling daverde een ontzettende losbarsting over de golven...

Een der projectielen had de stapel granaten getroffen, die naast het snelvuurkanon was gereed gelegd!

Het kaperschip scheen als het ware open te splijten...

Gillende kreten werden gehoord...

En in de grillige lichtschijn van de zes zoeklichten ging de kaper met onweerstaanbare snelheid onder...

Slechts een der zeerovers werd, dodelijk uitgeput, enige minuten later aan boord van een der politieboten getrokken...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

MODERNE SCHATGRAVERS

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis. 2. — De gestolen Dolk. 3. — Een Inbraak met gevolgen. 4. — Het Verwisselde Lijk. 5. — Zonderlinge Epidemie. 6. — Een droeve Huwelijksdag. 7. — De Wraak der K. K. K. 8. — Twee Doodsvijanden. 9. — De Meester herleeft. 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val. 11. — Raffles en Amor. 12. — Nicholson juiicht te vroeg. 13. — De Broeder van Nicholson. 14. — Avontuur in België. 15. — De Moord in Kamer 13. 16. — Aan de Marteldood ontsnapt. 17. — Het Meisje met de blauwe ogen. 18. — De Strijd om het Geheim. 19. — Naar het Goudland. 20. — Bloed en Goud. 21. — De buitenste Duisternis. 22. — De Waanzinnige. 23. — De gestole claim. 24. — De bergduivel. 25. — De Goud-fee. 26. — Onrust op Holderness Hall. 27. — Het Geheime Document. 28. — De Redding van «Goudhaar». 29. — «Goudhaar». 30. — De Smokkelkoningin. 31. — De Misdaad in de trein. 32. — De Revue-Girl. 33. — Professor Shirley. 34. — De Kit van Wong Li. 35. — De Gewaande Radjah. 36. — De Geheimzinnige Tempelstad. 37. — De Duivels van de Gele Zee. 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi. 39. — Vijftig tegen één. 40. — Ilona, de avonturierster. 41. — De Kelder des Doods. 42. — De onverwachte terugkeer. 43. — Rode Bill krijgt een lesje. 44. — De Stem van het Verleden. 45. — Zwarte Anna. 46. — Het Juweel van Prins Omar. 47. — Gevaarlijk spel. 48. — Het Goud van de Metropolitanbank. 49. — De Bende van Myra Bonati. 50. — Merry-Kid de verklikker. 51. — Het Verlaten Slot. 52. — De Riolen van Parijs. 53. — Rovers en Verraders. 54. — Een documentenjacht. 55. — De Verijdelde Ontvoering. 56. — Liefde, Paarden en Bandieten. 57. — Een Mislukte Samenzwering. 58. — De Kooi des Doods. 59. — Jacht op Fortuin. 60. — De Gouden Wisselbeker. 61. — Een Fatale Vrouw. 62. — Een moderne Blauwbaard. 63. — Een Geheimzinnige Moord. 64. — Een Spaans Drama.	65. — Een merkwaardige diefstal. 66. — Spoken op Marshy Manor. 67. — Chantage en Hypnose. 68. — De Lokstem van het Goud. 69. — Het Geheim van de Boekenkist. 70. — Het Revolutie Complot. 71. — Het Verlaten Huis. 72. — Het Spel met de Dood. 73. — Het Verstoorde Feest. 74. — Russisch Goud. 75. — Een Moderne Robinson. 76. — De Moord in Fenchurch Street. 77. — Het Vioolwonder. 78. — De Raadselachtige Moord. 79. — Een Avontuur in China. 80. — De Verborgene Schat. 81. — De Chinese Schatkamer. 82. — De Bende van de Gouden Ster. 83. — Sensatie in de Opera. 84. — De Folterkelder. 85. — De Bedrieger bedrogen. 86. — De Geheimen van Parijs. 87. — Speelzucht en Misdaad. 88. — De Diamanten Spin. 89. — Een duivelse Uitvinding. 90. — Parijse auto bandieten. 91. — Het Trio Desmond. 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd. 93. — Als het Goud lokt. 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten. 95. — Wie was de Derde Man? 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim. 97. — De Ontvoerde Diplomaat. 98. — Rumor om de Derby. 99. — Gevaren van de Wereldstad. 100. — Moderne Piraten. 101. — Het Filmkasteel. 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt. 103. — Een Onderaards Drama. 104. — De Verzonken Metropolis. 105. — De Vreemde Chauffeur. 106. — De Moord in het Cabaret. 107. — De Negende Steen. 108. — Onraad in Hollywood. 109. — Ossenkop; gang 5. 110. — De bende van «de Ratten». 111. — Het Avontuur in Hollywood. 112. — De Bende van de Gouden Spin. 113. — Irma Sandrina. 114. — In de val gelokt. 115. — Om een kwart miljoen dollars. 116. — De Giftgas-centrale. 117. — Een mislukte ontvoering. 118. — De Verdwenen Kleindochter. 119. — Helicopter-bandiet. 120. — De Verraderlijke Huisknecht. 121. — Vrouwelijk Lokaas. 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge. 123. — In het Hol van de Leeuw. 124. — Een Patient verdween. 125. — De Geheimzinnige Liftkoker. 126. — De pseudo uitvinder. 127. — De Zwarte Kaper.

IN VOORBEREIDING:

128. — Moderne Schatgravers
129. — Liefde en Kunst
130. — De Moord in Kew Gardens